

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΡΩΤΙΚ
ΡΩΤΑ ΟΡΓΑΝΟΝ

№191
ΔΡΧ.20

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΥΠΟ ΑΣΗΜ.ΓΙΑΛΑΜΑ

ΛΥΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ξανθή μου, έσύ...
'Ο ποιητής θυβίστηκε
σ' έξαλλον λυρισμό
κι' αυτούς τούς στίχους έγρα-
(ψε
με πάθος κοχλασμό:
«Ξανθή μου, έσύ, τρελλάθηκα
προχθές όταν σε θρήκα,
Ξανθή μου, σαν έσε καμιά
δεν έχει τόσο γλύκα.
Για σένα νοιώθω στην καρδιά
πόνο πολύ βαθύ...»
— Ποια είνε, φίλε ποιητά,
του λέγω, αυτή η ξανθή,
που, ως γράφεις, τόσο πιά πολύ
σου είνε αγαπημένη;
Κι' αυτός με πάθος μου άπαν-
(τά:
— 'Η... Ζάχαρη η καμένη!

ΣΤΗ ΜΑΥΡΗ ΑΓΟΡΑ

Παθήματα
Αυτοί που καταφεύγουν
στη Μαύρη Αγορά,
πολλές φορές παθαίνουν
μεγάλη συμφορά.
Ζητούν πιπέρι κόκκινο
αίφνης και όπως είδα
τους πέφτει κατακέφαλα
... τριμμένη κεραμίδα.
Αλευρι μερικοί ζητούν
άπ' τους μαυραγορίτες
κι' εκείνοι, οι αθεόφοβοι,
έκείνοι οι άγιογδυτες,
για δίδεν άλευρο άγνό,
τους δίνουν στο μομένο
κάμποσο άγνό... τσιμέντα.
Κι' αυτοί, που τ' αγοράζουν
μέσα σε μιά λινάτσα,
το τρώνε και πραγματικά
την κάνουν... ταρατσα.
ΣΚΕΨΕΙΣ ΣΟΦΟΥ:

Τάξιδα

Καθηγητής, πούχει πολύ
στο βίο του διαβάσει,
καμπόσα ξύλα για φωτιά
έπήγε ν' αγοράσει.
Μά την τιμήν των άκουσε
και τάχασε ο καυμένος
και είπε τότε μέσα του
δαθεία συλλογισμένος:
— Άγράμματος αν έμενα
θα είχα τύχη άλλη
κι' ως... ξύλο απέλεκητο
άξια πιο μεγάλη.

ΦΟΒΟΣ ΜΠΕΚΡΗ

Σταφίδα
'Ο Πελοπίδας ο μπεκρή,
δεινός κρασσοπατέρας,
τά κοπανάει δηλαδή
τετράκις της ημέρας,
μ' ανησυχία διάβασε
χθές στην έφημερίδα
πως θα διανείμουν προσέχως
εις το κοινόν σταφίδα.
— Είς την ταβέρναν φίλε μου,
μου λέγει, πιά δεν πάω,
καθόσον τη ζωούλα μου
έγώ την άγαπάω.
γιατί στο λέγω, άδερφέ,
μπορεί να με διανείμουν
με φόδο και με πάθος
κι' έμένα κατά λάθος.
— Γιατί θα σε διανείμουν
του λέγω, Πελοπίδα;
— Γιατί, μου λέγει, θα με
(βρούη
άπ' τό πιστά... σταφίδα.

Κι' ο Έρω, ο γλυκύτατος των καρδιών μας κύριος
έγινε του στομάχου μας έσχατως υποχείριος.
"Αχ, Έρωτα! Τί σούμελλε να πάθης, φουκαρά,
έσύ, θεός πανίσχυρος, που έχεις και φτερά
στούς δυό σου ώμους και πετάς σ' Ανατολή και Δύση,
παράπλανώντας τις καρδιές μ' ένα ταγκό νοτούρνιο!
'Ο Λασκαράτος, που ήθελε παλιά να σε μαθήσει,
αν ζούσε τώρα, σίγουρα θα σ' έστελνε στο φούρνο!

"Αν αγαπήσης σήμερα κάποια μικρή, να ξέρης
πως την καρδιά σου δεν άρκει άπλως να της προσφε-
μά πρέπει, γονατίζοντας με το κεφάλι κάτω,
στο πλάι της να γείρης
και να της την σεβδίρης
την φτωχική σου την καρδιά μέσα εις ένα... πιάτο.
Και σεις, κοπέλλες σύγχρονες, που κάποιον αγαπάτε
για να τον ξετρελλάνετε, στο ραντεβού σαν πάτε,
φροντίστε να μυρίζουνε τα λάγνα σας φιλιά
συνήθως... σκορδαλιά.

Επίσης αν ο φίλος σας είν' αίσθηματικός
και συνηθίζει διά θερμού και παραφόρου τρόπου
να σας φιλά στα μάγουλα και σ' όλα γενικώς
τα μέρη του προσώπου,
για να τον κάμετ' εύτυχη — αυτό δεν είνε ψέμα —
στο πρόσωπο να βάζετε δη μπορείτε... κρέμα.
"Ω, εύτυχές έσείς μικρές, που έχετε άγάπες
σ' αυτές τις τόσο δύσκολες ημέρες και έβδομάδες
με νέους, που καταφανώς είνε δλίγον... μάπες
ή έστω και... χαλβάδες!

Και κάποιος πούχει στερηθή μοιραίως μέσα στ' άλλα
από μνηών το γάλα
εις την αγαπημένη του εκφράζεται με γλύκα,
της ψιθυρίζει δηλαδή: «Γλυκειά μου συ... κατσικά!»
Παλιά, πολλές μαθήτριες εις τα τετράδιά τους
έδάσανε ανθοφύλλα που ήσαν συνδεμένα
με κάποια περιπέτεια, που γνώρισε η καρδιά τους,
και στα τετράδια έμεναν τά άνθη μαραμένα.
Προχθές, που λέτε, φίλοι μου, άνοιξα το βιβλίο
μιάς σύγχρονης ρωμαντικής που πάει στο σχολείο,
και αντί για φύλλα λουλουδιών — μα είνε δα για γέλια
έβρηκα... δυό πρατέλια.
"Ετσι είνε ο Έρω, σήμερα! Κι' ο νέος που ποθεί
σε κάποιαν την άγάπη του να εκμυστηρευθή
δεν πιάνει, όπως άλλοτε, με πάθος την καρδιά του,
αλλά με τα δυό χέρια του κρατάει... την κοιλιά του.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Εσπερίς

Χθές βράδυ από νωρίς
έδοθη έσπερις
εις το σαλόνι το έκλεκτό
της Μαύρης Αγοράς
όπου συνεκεντρώθησαν
μετά πολλής χαράς
για να διασκεδάσουν
όλα τα τρόφιμα,
Παρέστη η Φέτα, ως πάντοτε
ώραία και λευκή
κυρία κοσμική
μ' ώραίο φόρεμα χορού
που είχε, ως γνωστόν,
μακράν ούραν... αγοράστών.
Μόν' ο Καφές εκράτησε
τη θέσι του έρέτος,
ήτοι έφάνηκε... δαρύς
κι' όχι άπλως και σκέτος.
Δεν ήλθε, αν και πρώτ' αυτός
στην έσπεριδα έκλήθη
και για αντικαταστάτη του
έστειλε το... Ρεθύθι.
"Η Φασολάδα ήτανε
ντυμένη στα λευκά
και φίνα έτραγουδούσε
κομμάτια κλασσικά.
Σ' αυτήν την τόσο έκλεκτή
κι' ώραία έσπεριδα
υπήρχε άφθονο κρασί
ώραίο κι' όχι ξύδι.
το Κουνουπίδι έπινε
πολύ, και όπως είδα
άπ' το μεθύσι έγινε
στο τέλος... κουνουπίδι.
"Ενα μικρό άτύχημα
συνέβη στο Κρεμμύδι.
"Εκόπηκε άπρόσεκτα
έκει σε κάποιαν άκρια
συγκινηθήκαν όλοι
κι' ένα μικρό φασόλι,
που ήταν μαυρομάτικο,
το πήρανε τά... δάκρυα.

Πένθη

"Επέρασε μπροστά μας
ο φίλος τεθλιμμένος
και είδα πως πενθούσε
στο χέρι, ο καυμένος.
Ρωτώ: Γιατί έχει πένθος
ο φίλος μας Λελές;
— Γιατί έχασε, μου λένε,
δωτ' είχε προσφύλες.
— Ποιόν έχασε; ρωτώ.
Μήπως την σύζυγό του;
Τη μάνα, τον μπαμπά του;
η κάποιον άδελφό του;
— "Οχι, μου άπαντούν
σε τόνον όχι άστείου,
άλλ' έχασε την κάρτα
προχθές του συστήσιου!

Δυστυχήματα

"Εχουν οι λαχανίδες κάμει
τους άντρες σαν... λαπά,
ήτοι δεν έχουνε κουράγιο
γι' άγάπες και λοιπά...

"Ηρθε μιά μικροπαντρεμένη
και μούπε η καυμένη
μεθ' ύφους θλιβερού:
— Χήρα μ' έκάμανε τά χόρτα
και στού κουφού την πόρτα
χτυπώ στα κουτουρού.
"Ο άντρας μου το βράδυ
με φώε η στο σκοτάδι
πέφτει να κοιμηθή
λέγοντας ότι δεν άντέχει
γιατί έσχατως έχει
... άποθουτρωθή.

ΘΕΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Μια νέα επιλέχθηκε στα δίχτυα... του Έρωτος!

Δεν τον ήξερα. Δεν τον είχα ξαναδω ποτέ, πριν από την νύχτα που επληρώσατε τρικυλίζοντας στο τραπέζι μου και εκάθεσε δίπλα μου.

Ήμασταν μόνοι. Η ιδιοκτήτρια του μπάρ έμοιαζε να πω από τον πάγκο. Από τον δρόμο έφτανε κάθε τόσο ο θόρυβος των τράμ που έπαιρναν.

Το ρολόι του τοίχου έδειχνε με σάνυχτα. Έξω έκανε κρύο. Μέσα όμως στην άδειαν πιτσαίτσα έπικρατούσε μια γλυκιά ζέση, που μου έφερνε ένα είδος νάρκης.

Ο άγνωστος εκάθεσε στο τραπέζι μου και άρχισε να μιλάει. Φαινόταν καθαρά ότι ήταν μενός. Τα μάτια του έυαλιναν, σαν από πυρετό, τα χείλη του ήταν στεγνά και σκαμμένα. Τα μακριά και άδυνατα χέρια του έτρεμαν ελαφρά και συνεχώς, ενώ έμιλούσε. Κάθε τόσο, τα έκινουσε στον αέρα, σαν να έδιωχνε φαντάσματα.

Στην αρχή νόμισα ότι έμμιονο γούστε. Έπειτα όμως έκασαλα ότι απευθυνόταν σε μένα και ότι διηγείτο μια ιστορία... την Ι. ιστορία του.

— Ναι, κύριε, πίνω... έλεγε. Γιατί όμως; Να τι δεν έξερετε... Δεν το έξερε κανείς. Πίνω και με θώ. Και έπειτα; Νομίζετε ότι κα τορδώνω να ξεχάσω; Άλλοι μόνο, δεν θα ξεχάσω ποτέ!

«Μια φορά, δεν έπινα. Ήμουν άλλος άνθρωπος. Έργασόμουν και εκέρδιζα τόσα, ώστε να ζώ άνετα. Είχα αγοράσει ένα έξοχικό σπίτι, όπου έπηγαίναμε κάθε χρόνο ενώ και η Λουίζα, για να περάσωμε το καλοκαίρι μας.

Ήταν ένα σπιτάκι μικρό, μ' έναν περιποιημένο κήπο. Είχα ακόμη και ένα μικρό αυτοκίνητο, με το οποίο πηγαίναμε σκεδόν και γύρω Γκιουλίσιαλ ήμω. Σηκωνόμην για να κάνωμε τα ψώνια μας ή για να διασκεδάσωμε. Σε κάθε ταξίδι μας έπαιρνούσαμε από μια παλιά γέφυρα κάτω από την οποία έκυλούσε ένας όρμητικός και αφρισμένος χείμαρρος.

«Η γέφυρα αυτή, ξύλινη και ξεχαρβαλωμένη, έφαιε, όταν, διέπρεπε από στιγμή σε στιγμή, και όμως έμεινε, μοιζονίζε έξωμε τον κίνδυνο, την έπαιρνούσαμε με το αυτοκίνητό μας άφοβα. Κάθε φορά μάλιστα η συγκίνηση, το ριγος που αισθανόμαστε μας έφερνε μια παράξενη χαρά, μια παιδική τα λίγο τρελή ίσως. «Η Λουίζα έφυγνυόταν επάνω στο στήθος μου και ένοιωθα με άπολαστο την ζωντανή θερμότητα του νεανικού της σώματος, τους γρήγορους κτύπους της καρδιάς της.

«Ήμασταν ευτυχισμένοι με τον ξ. ρωτά μας. Έπειτα όμως...

«Ω, κύριε, το άσυγχωρητο έκείνο σφάλμα μου! Έρωτεύθηκα μίαν άλλη! Αυτή η άλλη δεν ήταν πιά μορφή από την Λουίζα. Είχε μάτια μαύρα, μεγάλα αλλά σκοτεινά, ενώ της Λουίζας ήταν άνοι χιόχρωμα άγνα και φωτεινά. Και δεν είχε τα άραια, άσπρα και ελαφρά χέρια της Λουίζας.

«Μέρες όμως τα γλυκύτερα μου στικά του έρωτος. Και το στέμα της ήταν πάντοτε δλο φωτιά. Την έρωτεύθηκα μόλις την είδα. Απο την στιγμή εκείνη έκυριεύθηκα από μια τρελή τρομερή έπιθυμία: να την άποκτήσω για πάντα! Και η Λουίζα;

«Α θέ μου! Υπάρχουν σκέψεις που μας έρχονται προδοτικά και που έπικρατούν άπολυτα στο μυαλό μας. Είνε άδύνατον τότε να λυθρθώμε απ' αυτές, καταλήγω με να κατανηλώμε σκάδώς τους και να φθάσωμε έως το έγκλη μου!

«Έγινε από τότε ψυχρός και νευρικός προς την Λουίζα. ΈΟέ μου με το παραμικρό. Δεν έκανα

— «Ακουσέ, αγάπη μου. Θα έπρεπε να πς στο φαρμακείο, στην πόλη να μου πάρης κάτι για τον πονοκέφαλο.

«Θυμώμαι ότι η Λουίζα έρριχνε την στιγμή εκείνη νερό σ' ένα ποτήρι. Το χέρι της έτρεμούλασε και έχυσθη λίγο νερό στα άα χυτά της. Έγύρισε και με κτύτασε.

— Να πάω με το αυτοκίνητο; με ρώτησε. — Έβδαια για να κάμης πιά γρήγορα άπνηησα με φωνή τελείως σταθερή.

«Η Λουίζα έφόρεσε διαστικά το παλτό και το κατέλλο της, έπρε την πάντα της και πριν άγν, μου έχαιδεμε το μέτωπο και με φίλησε στα μαλλιά... Έκλεισα τα μάτια μου από φόβο μήπως διαβάσω σ' αυτά την τρομερή μου σκηνή: ότι την έσελεια να γκρεμιστή με το αυτοκίνητο στο ποτάμι, περνώντας την άτοι μόρση γέφυρα...

«Όταν τα ξανάνοιξα η Λουίζα είχε φύγει πιά. Σε λίγο άκουσα τον θόρυβο του αυτοκινήτου που ξεκινούσε. Τότε έκασαλα έα έκασα ποσο φρικτό ήταν το έγκλημα που θα έκανα. Έπληδησα από το κρεβάτι και έσπευσα να άνοιξω το παράθυρο:

— Λουίζα! Λουίζα! έφώναξα άπεληγομένα.

«Το αυτοκίνητο όμως ήταν πιά μακριά. Έντυθηκα έιαστικά και τρέλλα από την άπελπισία, έβγν και κα έβρεξα προς την γέφυρα, φωνάζοντας την Λουίζα με τα τρυφεράτα όνοματά. Έπεσα έπα μωλιμμένος, έπληγώθηκα στα χέρια και στο μέτωπο. Μου φαινόταν κάθε τόσο ότι άκουα τον φρικτό καταιγία της καταστροφής!

«Επί τέλους, σε μια στροφή, διαέκρινα μακριά την γέφυρα άθικτη άκόμη. Το αυτοκίνητο είχε περάσει, χωρίς να συμψη τίποτε.

«Ω πόσο χαρούμενα έχτύπησε η καρδιά μου! Η Λουίζα είχε σωθή. Θα μπορούσα να την έα ναγκαλιάσω, να της πώ πόσο με γάλας ήταν ό έρωσ μου γν! άπνη! Θα της έμμιθούσα τα γλυκύτερα λόγια θα της άρκιζόμουν αίω. Νία πιστί...

«Έφτασα στη γέφυρα και έπερίμενα. Έπί τέλους έφάνηκε το αυτοκίνητο που έξαναγύριζε. Δεν έξερω γιατί αισθανόθηκα στην καρδιά μου ένα κρύο. Κάποιο θλιβερό προσέστημα με άγγιξε με τα παγωμένα άτερα του. Έβλεπα το αυτοκίνητο να έρχεται άλοταχώς. Και έσκέφθηκα ότι ήταν παράξενο αυτό, διότι η Λουίζα δεν είχε μεγάλη πείρα στο σωφάρισμα. Έπειτα όμως έμμιλογισθηκα ότι η κομψή έδάζεταν να φθάση, για να μου φέρη το φάρμακο.

«Επρωχώρησα για να την πωρ παντήσω γρηγορώτερα, συγκινη-

μένος θαθεία. — Έξαφνα όμως, είδα στά άο λάν όξη την Λουίζα αλλά έναν νέο: τον Ροζέ.

— Πού είναι η Λουίζα; τον έρώτησα με άγωνία, όταν σταμάτησε δίπλα μου.

— Έφυγε με το τρέινο, μου άπνηησε εκείνος.

— Έφυγε! — Τα μάτια μου έθώλωσαν, έτρίκλωσα.

— Μου έπεν να σάς χαιρετήσω έκ μέρους της και να σάς πώ ότι σάς συγχωρεί, έπρωσθεσε ο Ροζέ.

— Με συγχωρεί; έτραύλισα. Μα γιατί;... Γιατί;...

— Δεν έξεω, κύριε. Πρόόλιγο, όταν μου έμμιτυεύθη το αυτοκίνητό σας, η δυστυχισμένη κυρία έκλαιγε και έλεγε: «Δεν τον έπίστευα ποτέ ίκανό να φθάση έως εκεί!»

— Μα τότε έμμιθύρισα. Τότε λοιπόν: — Έξέρετε; — Τι πράγμα, κύριε; Δεν καταλάβαινα. Έγώ έξεω μόνο ότι σήμερα το πρωί, η κυρία μ' έσάλε να σάς πώ ότι η γέφυρα θα γκρεμιστή με το παραμικρό τράνταγμα, ενώ στην πραγματικότητα άντεχε καλά άκόμη. Ίσως...

«Ο Ροζέ έακολούθησε να μιλά. Άλλά δεν τον άκουα πιά. Άρχισα να τρέχω σαν τρελλός προς την πόλ φωνάζοντας: «Λουίζα! Λουίζα!»

«Πολύ άργά! Είδα μακριά το τρέινο που έφύγε παίρνοντας τον έρωτά μου την έτυχία μου. — Έπέρασα τρία χρόνια από τότε. Δεν έθαναιδα ποτέ την Λουίζα. Νά, γιατί μεθώ, κύριε. Δεν καταρβώνω όμως να ξεχάσω!

A. ROBINEMMI

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΙΔΕΕΣ

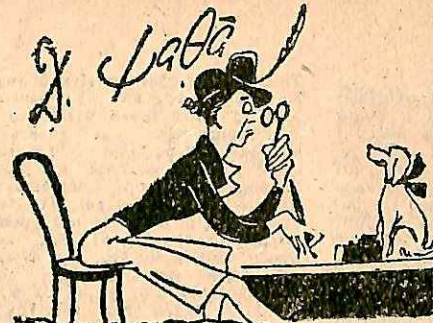
ΤΟ ΦΙΛΙ ΣΥΝΤΟΜΕΥΕΙ ΤΗΝ ΖΩΗ

Μία είδησις περιεργατάτη μας έρχεται από την Αμερική, μέσω Στοκχόλμης, άφου έκαμε εκεί θαυτάτη έντύπωση και άπασχόλησε άρκετά τον τύπο: «Ο Γερμανοαμερικανός έπιστήμην Κούρε Βερτχάιμ, έπειτα από μακράς μελέτας και παρατηρήσεις, έξηκρίδωσε ότι το φιλή συντομεύει την ζωή του ανθρώπου! Φαίνεται άπληδη ότι η τρυφερό άπλή έκδηλως προκαλεί στον έργανισμό μία συγκίνηση τόσο δυνατή, ώστε φερίεται πρως άόλοκληρο το νευρικό σύστημα. Ο Βερτχάιμ υπελάγει, σε ότι, με κάθε φιλή πώ δίρας από την ζωή μας!

Νομ, άφαιρούλε λεπτά της ώς. Άν τώρα υποθέσωμε ότι δύο νεαροί άρραβωνιασμένοι συντηρητικοί μάλλον, άνταλλάσσουν 10 φιλή την ήμέρα, σ' ένα μήνα θα έχουν έλαττώσει την ζωήν των κατά 15 ώρες! Κι άν είνε πολύ άπληηται! Μπορούν τότε... να έχουν πεθά νει πριν προφθάσουν να παντρευθούν;

Δεν ύπάρχει τέτοιος κίνδυνος. Διότι ο Βερτχάιμ μας πληροφορεί άκόμη ότι με την μακρά χρήση, το φιλή γίνεται πολύ λιγώτερο βλαβερό, διότι περνά στην κατηγορία των συνηθισμένων και μηχανικών πράξων άμα, που δεν προκαλούν μεγάλη σπατάλη ζωικής ένεργείας.

Τα μικρά καθρεπτάκια της τέπνης άνάγονται στην έποχή του βασιλέως της Γαλλίας Φρειδερίκου ά. Τα έλαιοάρισε τότε η βασιλισσα Έλεονώρα, και οι κομψές κυρίες της έποχής έσυνήθισαν να τα κρεμούν στα ζώνη των.

Μεντάμ Σουσου — ΠΡΟΣΒΟΛΗ

Παρεπονείτο κάποιος για τα τράμ. Και η Σουσου, σαν να έπαιρμε την ευκαιρία, έξέερασε την θαυτάτην ικανοποίησιν της, διατυπώνουσα το κατηγορητήριό της σε δλόκληρο φύλλο, ικόν:

—Εύτυχος, —Πώς, εύτυχός; —Τα τράμ άρδια και έπαναλαμβάω εύτυχός που τα καταργήσαν. Διότι μία κυρία καθώς πρέπει, τουλάχ, στον έγω και άλλοτες δεν έμμαινα, πω λυ περισσότερο την έποχή αυτή.

—Μά πώς κυκλοφορείτε; —Άλλοτες κούρσα! —Και τώρα; —Προτιμώ πόδια! Το ύψος της έχει δλη έκείνη την άγέρωχη περιφρόνησιν που έδειχνε η μαντάμ Σουσου για άριμμένα πράγματα. Άλλά κάτω από την περιφρόνησιν αυτήν έκόλασε και η άγανάκτησις, ώστε ο άνθρωπος έπέμενε να διασφήνιση η άξίεραστος πυργωδέσποινα του Βουβούλα γιατί έχει τόση μανία κατά των τράμ.

—Πρώτον, λαϊκά! —Δηλαδή; —Μέσα συγκοινωνίας, εύθυνα και μταινεί ο οιοσδήποτε. Τρεις δραχμιαί άστέιτης και τις πληρώνει και ό πτωχός. Άνάμειξ των τάξεων και άντιλαμβάνεσθε Σε σπρώχνει ό πτωχός, του κανείς παρατηρήσεις και δεν μαζεύεται. Παρά θρασυς/και άναίδης σού άντιμιλά και άντε τώρα να καυνάσής με τον λαουτζικό.

—Γι' αυτό; —Τό χειρότερον άλλο. —Ποιό δηλαδή; —Ένεκα τά άοπρια. —ΕΤΙ πράγμα; —Πρό πάντων φασόλια. Τρώνε οι πτωχοί και το άποτέλεσμα συχαμερον.

Αυτά τα άφηνιμνα πράγματα που έλεγε με όργη η Σουσου, αυτές οι έμέρες άκρες είχαν θεθεία την σπιασία τους και την άφορημ τους. Το κάκου έπέμεναν, οι άκροατά της να διηγηθή τί της συνέβη. Η μαντάμ Σουσου, έφρόντισε πάντοτε να άποκρύψη το έπεισόδιον αυτό διά λόγους άξιοπρεπείας.

Έγώ όμως ο βιογράφος σου, Σουσου, έγώ που φεύ!... τίποτε δεν άπέκρυψα από όσα σου συνέβησαν, δεν θα έμμεσω να άποσιωπήσω περισσότερο εκείνη την άτυχία σου περιπέτειαν στο τράμ.

Σού ζητώ συγγνώμην, άναγνώστα, διότι το θέμα δεν είναι και έξαιρετικά ποιητικό. Άλλά, πιστός άφηνητής της άληθείας θ' άναγκασθώ ν' άδιαφορήσω διά τα αισθήματά σου — και τις συνήθειές σου — και πρό πάντων τις δικές σου, ώ λεπτοφύης και εύγενική μου άναγνώστρια. Δεν πταλώ έγώ άν η έποχή μας μας έκανε τόσο πεζούς κι άν η ζωή μας κυλά σήμερον, άνάμμε στα φασόλια και τάς... συνεπείας των. Ποιήσιν και άνατερότητα μη περιμνήης, εύγενική μου άναγνώστρια, την σήμερον. Άλλωστε, η περιφήμος συνέπεια των φασολιών τί είνε; «Πολύς θόρυβος διά το τίποτε!» Και ό Σαίξπηρ άκόμα άν ζούσε στην

έποχή μας, να είθαθε θεθεία, ότι με το ίδιο θέμα θα κατεσκεύαζε την κωμωδίαν του.

Λοιπόν; Έδίσταζε η μαντάμ Σουσου ν' άνέβη στο τράμ. Από τους πολλούς ποδαρόδρους όμως τα πόδια της έκόπη και άναγκάσθηκε αυτή, η μεγάλη δέσποινα του Βουβούλα να κάνει στον έαυτό της την μεγάλην ύποχώρησιν, Άνεώθηκε.

—Προχωρήστε, περικολλά! Ουδείς έκίνηθη. —Εισπρακτωρί! Έγύρισε ο εισπρακτωρ. —Πές να προχωρήσουν. Βλέπουν μιά κυρία και δεν κάνουν έθμα! Κατάστασις! Πταίει κανείς που μταινεί σ' αυτά τα ρημάδια.

Ο εισπρακτωρ έρριξε ένα θλέμμα στην Σουσου, έκλεισε το μάτι σε κάποιον άλλο, έμειδίασε και έστρεψε τα νάτα. Μερικοί έγέλασαν. Και ουδείς έσάλεψε. Το άποτέλεσμα ήταν να μιν η Σουσου έκεί στον έξωστην, στριμωγμένη, νευριασμένη, άγέραχη και μονολογούσα. Κόσμος μπροστά της, κόσμος πίσω της, κόσμος δεξιά και κόσμος άριστερα της. Με δύο λόγια ό ένας επάνω στον άλλον και η Σουσου, με το κεφάλι ψηλά, υπεράνω όλων.

Έκεί έσετεκόταν. Άσάλευτη. Άξιοπρεπής. Με τα φασμαίν ψηλά και την μύτη της ψηλότερα. Έξαφνα έκανε μορφασμών καταπληξέως. Ύστερα μωρφασμών άπιδας. Ύστερα μορφασμών άγανακτικής. Τί συνέβη; Ουδείς έκίνηθη. Ουδείς άμύλησε. Ουδείς την έκτύπαε καν ώστε να θυγή έστω και από το θλέμμα κανενός. Τί συνέβη; Μυστήριο. Μυστήριο, μάλιστα, σκοτεινό, άφου χωρίς τίποτε να λεχθή και πρό πάντων χωρίς τίποτε ν' άκουσθ, προσέβληθη τόσον θαθείας η άξιοπρεπεία της άξιοπρεπείας δεσποίνης.

Με μεγαλύτερη κινήσιν η Σουσου άπελευθέρωσε το ένα χέρι της και το έφερε στην μύτην. Γιατί; Ουδείς το έκασαλα ούτε καν το παρατηρήσε. Παρ' όλον τούτο όμως η Σουσου, κατανανακτικώς διότι δεν μπορούσε καν να φύγη έξωκωλούσους να άποβιδη σημάσιαν εις το γεγονός και άφου έρριξε έρευνητικών θλέμμα εις τους τρεις λαϊκούς τύπους που έσετεκόντουσαν μπροστά της, είπα στον πλησιέστερον:

—Βλάε! —Υπομονή, κυρά μου! —Τρόποι! Γλώσσα! Άμόρφωτοι! Λαϊκοί τόποι και συχαμεροί! Περκαλώ, κάντε τόπον να κατέβω.

Και έπρωσπάθησε να κατέβη η Σουσου άφου έρωξε έπίμονον θλέμμα στον έυτερον που κατηγόρησε ο πρώτος. Έθιγη και έκείνος με την σειρά του. Άλλά καθώς δεν ήταν άνθρωπος που τά καταπίνει, της είπε άαϊδέστατα:

—Τι με κυττάς έμένα, κυρά μου; —Σαχλέ! —Σαχλή είσαι και φαίνεσαι. Και αίγούρα έού μας την έφταίες και φωνάζεις για να σκεπαστής. Καλά που το κατάλαβα έγώ.

Έξαλλη, προσέβλημένη θαυτάτα η Σουσου, έσπευσε να κατέβη. Και άκουσε από πίσω της τον άναίδη που έλεγε στούς άλλους:

—Μωρέ αυτή ήταν! —Σώπα ντε.

—Μωρέ την κατάλαβα έγώ! Νέα γέλια άντήσαν και η Σουσου άπομακρύνθηκε κατακόκκινη από άγανάκτησιν. Έκτοτε άπιδας τά τράμ και άρκισθηε να μη έναπατήση το πόδι της μέσα σ' έκείνα. Όταν δέ έμιασε ότι καταργήθηκαν, έπε με ίκανοποίησιν:

—Επί τέλους! —Γιατί, κυρία Σουσου; —Έχω τον λόγον μου πού όμιλώ. Έκράτησε τον λόγον μυστικά. Άλλά, δυστυχώς, ύπάρχουν μερικά πράγματα που δεν πηρούνται μυστικά. Ή έγω άδικώνα.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΚΛΕΨΕ ΤΟ ΡΟΛΟΪ

ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Κάποια Παρισινή έφημερίς είχε στείλει, μία φορά έναν συντάκτη της ως άνταποκριτή στην πρωτεύουσα ενός άφρικανικού Κράτους. Λίγες ήμέρες άργότερα, ο θαύσευς της χώρας αυτής τον έκάλεσε σε μία μεγάλη έσπερίδα, που έδινε στα άνάκτορά του.

Η έσπερίς διετέχθη με μεγάλην έπισημότητα στις πολυτελείς αίθουσες του παλατιού άνακτόρου, που ήταν χτισμένο επάνω στη θάλασσα. Έπίσημες σπουές, έλκιμες έσθητες, παράσημα — τίποτε δεν έλειπε.

Έξαφνα όμως, ο άνταποκριτής της Παρισινής έφημερίδας παρατηρεί ότι του έλειπε το χρυσό ρολόι του. Και, χωρίς να χάση καιρό, άπευθύνεται στον πρωθυπουργό.

—Ποτέ δεν θα σάς ένοχλώσω για τέτοια μικροπράγματα, τω έλεγε τέλος άφου του έξηγησε τι είχε συμβή. Μα πο ρολόι αυτό ήταν ένα οικογενειακό ένέχυμο και θα μπιόνασιν πολύ άν το έχανα... —Πούν άποπτεύσθε, ότι σάς έκλειπε το ρολόι; σας; τον ρώτησε τότε ο πρωθυπουργός.

—Δεν θέλω να κατηγορήσω κανέναν, αλλά μου φαίνεται πως ίσως έκείνος ο κύριος έκει κάτω, που παίζει χαρτιά... —Α! καί! Είνε ο διεθυντής της άστυνομίας, είπε ο πρωθυπουργός όταν είδε το πρόσωπο που του υπέδειξε ο Γάλλος άνταποκριτής. Πάω να του το ζητήσω.

Πράγματι, άστερα από δέκα λεπτά της ώρας, ο πρωθυπουργός έπληρώσε τον άνταποκριτή και του έδωσε το ρολόι, λέγοντας του:

—Ορίστε το ρολόι σας, άγαπή μου κυρία! —Ορίστε, πως το έζητήσατε πίσω; τον ρώτησε ο άνταποκριτής. Μη πως τον έφάρτατε σε δυσκόλη θέση; —Α, μπά! Κάθε άλλος του το πήρα με τρόπο από την τσέπη, χωρίς να το καταλάβω!... άνταποκριτής άποκρίσας ο πρωθυπουργός.

ΑΘΩΕΣ ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΕΝΕΣ

Ο ΑΣΩΤΟΣ

ΝΑΥΤΙΚΟΣ

Ο άφησώ σήμερα έναν άναγνώστη να μάς διηγήσει την συζήτηση του ιστορία μου την έγραψε σ' ένα γράμμα του, το οποίο τον παραθέτω εδώ ελαφρά ρετουσαρισμένο.

«Ήμουν ναυτικός, μου γράφει, δ' άναγκαστής. Ίσως έχω πάρει τη σύνταξη μου ύστερα από τριάντα έτών σκληρή ζωή στη θάλασσα. Πρό εικοσαετίας περίπου έδούλευα σ' ένα έμπορο, που έκανε ταξίδια μέχρι την Αυστραλία.

Είχα έναν φίλο που τον έλεγαν Κλήμη. Ήταν κάποιον τυχολόγου και μπασί. Ήταν και πολύ σωστός. Σε κάθε λιμάνι που έφτανε, έδινε όλες του τις οικονομίες στις γυναίκες και στο πιότο.

«Όλοι στο καράβι τον είχαν για χαμένο κορμί». Και το ήμουν αυτός ο τίτλος είχε φύγει χρόνια από την ευκαιρία του, που ζούσε στην Αλεξάνδρεια, και ούτε νοιαζόταν καθόλου για τους δικούς του. Δεν τους έγραφε ποτέ και φυσικά ούτε κι' έκεννοι του έγραφαν γιατί δεν ήξεραν ποτέ τη διευθυνσί του.

Μία νύχτα διασκέδαζαμε μαζί σ' ένα κέντρο στο Σινδύ. Ήρθε από τραπέζι μας ένας πλανόδιος πιαστί και μ' έλεγε:

— Μήπως θέλετε, κύριοι, ν' αφησώτε τη ζωή σας;

— Και τί κέρδος θα έχω; τον ρώτησε ο Κλήμης.

— Έσεις βέβαια δεν χάσετε κανένα κέρδος, απήντησε ο πιαστί, αλλά αν πάρετε τίποτα, ή οικογένειά σας θα ελπίσσει ένα καλό ποσό.

— Σκοτίστηκα εγώ για την ο' οικογένειά μου; είπα σαρκαστικά ο φίλος μου.

Τότε έρθα την ευκαιρία να τον ρωτήσω:

— Δεν μου λές; «Εσύ δεν έχεις γονείς, αδελφούς, συγγενείς;

— Άσε με ήσυχο, μου απήντησε. Έγώ έχω μόνον τον Κλήμη και κανέναν άλλον.

«Ο πιαστί όμως της Ασφαλίσεως κανένα κέρδος, απήντησε ο πιαστί, αλλά αν πάρετε τίποτα, ή οικογένειά σας θα ελπίσσει ένα καλό ποσό.

— Σκοτίστηκα εγώ για την ο' οικογένειά μου; είπα σαρκαστικά ο φίλος μου.

Τότε έρθα την ευκαιρία να τον ρωτήσω:

— Δεν μου λές; «Εσύ δεν έχεις γονείς, αδελφούς, συγγενείς;

— Άσε με ήσυχο, μου απήντησε. Έγώ έχω μόνον τον Κλήμη και κανέναν άλλον.

«Ο πιαστί όμως της Ασφαλίσεως κανένα κέρδος, απήντησε ο πιαστί, αλλά αν πάρετε τίποτα, ή οικογένειά σας θα ελπίσσει ένα καλό ποσό.

— Σκοτίστηκα εγώ για την ο' οικογένειά μου; είπα σαρκαστικά ο φίλος μου.

Τότε έρθα την ευκαιρία να τον ρωτήσω:

— Δεν μου λές; «Εσύ δεν έχεις γονείς, αδελφούς, συγγενείς;

— Άσε με ήσυχο, μου απήντησε. Έγώ έχω μόνον τον Κλήμη και κανέναν άλλον.

«Ο πιαστί όμως της Ασφαλίσεως κανένα κέρδος, απήντησε ο πιαστί, αλλά αν πάρετε τίποτα, ή οικογένειά σας θα ελπίσσει ένα καλό ποσό.

— Σκοτίστηκα εγώ για την ο' οικογένειά μου; είπα σαρκαστικά ο φίλος μου.

μπροστά μου τον Κλήμη.

— Τι συμβαίνει; Φεύγουμε; τον ρώτησα.

— Όχι, μου απήντησε αλλά μου συνέβη κάτι σοβαρό.

Τό έπρεπε να καλυτερέα και είδα ότι ήταν άχρος, σαν πεθαμένος.

— Τι σου συνέβη; τον ρώτησα και άνασκησθήκα στο κρεβάτι.

— Τραγωδία! απήντησε.

«Έδωκε και έφυγα από το με θαθεία φωνή που έσιγότρεμε, άρχισε να μου λέει:

— Έπληξα σ' ένα κέντρο από ψε, όπου ήταν και γυναίκες. Ή πια μερικά ποτά κι' όταν άρχισα να χαλάρωμαι, έφώναξα μία μικρή κοπέλα μου. Ήθελα να διασκεδάσω μαζί της. Ήπιε ακόμα λίγο και ύστερα της έπρότεινα να με πάει στο δωμάτιό της.

«Έδωκε και έφυγα από το κέντρο. Τραβήξαμε προς την παραλία, όπου μου είπε να καθήσουμε κάπου. Φαινόταν πολύ πονεμένη έτοιμη να κλάψει.

— Τι έχεις; τον ρώτησα.

— Τίποτα, μου απήντησε.

— Πώς τίποτα, αφού φαίνεται στενοχωρημένη.

— Και μήπως θα έπρεπε να είμαι ευχαριστημένη από τη ζωή που κάνω; μου απήντησε.

— Ναι, σωστά, έχεις δική σου ζωή. Είπα μ' α' ότι σε αναγκάζει να κινήσει αυτή τη ζωή;

— Ή φτώχεια. Έχω να συντηρήσω μία άδελφή μικρότερη και τους γονείς μου, που είναι γέροι πια.

— Ο πατέρας μου είναι πιαστί πια.

— Άδελφός δεν έχεις;

— Είχα έναν, μ' άπανε βώβε, και χρόνια από τότε που έφυγε από το σπίτι κι' ούτε ξέρουμε τί έγινε. Μπήκε μυστικός σ' ένα καράβι που έφυγε από την Αλεξάνδρεια κι' από τότε δεν τον ξαναείδαμε.

— Από την Αλεξάνδρεια είδατε; τον ρώτησα.

— Ναι.

— Και πώς λήγεσθε;

— Γιατί θέλετε να μάθετε;

— Γιατί ξέρω πολλούς από την Αλεξάνδρεια.

— Ο Κλήμης δεν μπόρεσε να σου πεισθεί τη διήγησή του. Τον έπνιξαν οι λυγμοί.

— Λοιπόν; τον ρώτησα. Σου είπα πως λυγόναν;

— Ναι έμμορμολογίσε. Μοι είπες. Λογόναν όπως λέγομαι εγώ.

— Πώς;

— Ήταν ή άδελφή μου!..

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΙ ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΛΕΠΤΟΥ

Τό δικαστήριο συνεδριάζει. Έκδικάζεται ή υπόθεση ενός φόνου και ο πρόεδρος του δικαστηρίου καλεί τον θωρούμενον ως κυριώτερον μάρτυρα να όρκισθί. Μετά, άρχίζει να τον ερετάζει:

—Τό όνομά σας;

—Λέγομαι Κοντουρούδης... Κοντουρούδης Άγιοπούλας, Άφου όμως όρκισθήκα να πώ όλη την αλήθεια, πρέπει να προσθέσω ότι έχω και παρώνια, Μ' έλεγε και Χλωμοπούδης.

—Πολύ καλά. Ήλικιά;

—Στα μπετό σου Δήμου μου φέρομαι ως γεννηθείς τό 1910 και συνεπώς θα μπορούσα να πώ ότι είμαι 32 ετών. Άφου όμως όρκισθήκα να πώ όλη την αλήθεια, όμολογώ ότι έχω πετύχει τά 34.

—Ούψ! μάς έσκασες! ψιψίζει ο πρόεδρος.

—Επαγγέλμα;

—Γιά να κάνω έντόκισμα σ'έν όρειόκοσμο, που παρευρίσκειται στην αθήνα, θα μπορούσα να πώ ότι είμαι μηχανικός, ζωγράφος, δημοσιογράφος... Δεν θέλω όμως να προσδώσω τόν όρκο που έδωσα. Είμαι κορευς.

—Θάνατε, θάνατε! Πέστε μας, έπί τέλους, τί έζήτηστέ για την έκδικα

—Θέλω μου δεν άντέχω, φίλό μου. Μου φαίνεται πως θα τρελαθώ...

—Κουράγιο, τού συνέστησε. Κουράγιο! Πρέπει να ζήσης, γιά να τους βοηθήσης.

—Τι έγκλημα έχω κάμει! ξαναείπε. Ή άδελφή μου μία κοινή γυναίκα!

Τον παρηγόρησε όσα μπορούσα. Μά δεν κατώρθωσα να μετριάσω τη στενοχωρία σου. Έν τώ μεταξύ έπρεπε να έτοιμασθουμε για να φύγουμε. Τό θάπορι μας στό λιμάνι ήταν έτοιμο ν' άναχωρήσει.

—Εσπασα και τών δυο μας, να πράγματα γιατί ο Κλήμης δεν ήταν λιανός για τίποτα. Και ξεκινήσαμε για τό θάπορι. Ύστερ' από λίγο, άφήναμε τό λιμάνι τού Πειραιώς και ανοιγόμασταν στο πελάγος.

Ο Κλήμης ήταν στην ίδια κατάσταση. Σ'έν αποδελαιωμένος. Τόν έπαρσισα και τού μίλησα:

—Είπες στην άδελφή σου ποιος ήσουν;

—Όχι, απήντησε. Την έπληξα μέχρι τό σπύτι, της έδωσα όσα λεφτά είχα και την έφρησα. Δεν φανταζόμην πόσο ύπερπερα και πόσο ύποπέρω, φίλε μου!

—Τι φωνάζεις, μ' ήσυχασε.

—Όλα θα διορθωθούν.

—Ναι, πρέπει να τά διορθώσω όλα, είπα και έθυθήκα σε σκοτεινές σκέψεις.

—Ύστερ' από λίγο μου είπα:

—Ζήτηστέ τή βοήθειά σου, γιά να έπανορθώσω τό έγκλημα, που έχω κάμει.

—Θά κάμω ό τι μου ζητήσης, τού είπα.

—Σ' εύχαριστώ! Λοιπόν, άκου, όστι έθελαν έκείνη την ώρα λεία ζωής, που έκάμαμε στό Σίβνυ:

—Ναι.

—Μά σ'έν θα έπανορθώσω τό σφάλμα μου.

—Διότι τί σκέπτεσαι να κάμης; τον ρώτησα.

—Θά πώσω στη θάλασσα να πνιγώ, μου είπα. Και εσύ θα πής ότι έγλύστρησα κι' έπεσα. Έτσι θα υπερέσιν οι δικοί μου να εσπράξουν την ασφάλεια.

—Τρελλάθηκες; τού φώναξα. Αυτός δεν είναι τρόπος γιά να έπανορθώσης.

—Είπε ο μόνος τρόπος να έπανορθώσω τό σφάλμα μου σύντομα και άποπειραστικά, μου είπα.

—Όχι, αυτό δεν θα σε αφήσει να τό κάμης.

—Μου ύπεσχέθηκες, ότι θα με βοηθήσης. Έκείνο, που σου ζητώ είναι να καταθέσης ότι μου συνέβη άτύχημα και να φροντίσης να εσπράξουν οι δικοί μου την ασφάλεια. Μά: Έδω σου έχω γράφει τη διευθυνσί των

«ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ»

Είπα τό χαρτί που μου έδωσες και τό άνοικα να τό διαβάσω. Μά δεν έπρόφρασα. Είδα έφροντα τον φίλο μου να άπομαρτυρείται διαστικά και να πηδός στη θάλασσα.

Κλήμη! έφώναξα. Τρέξτε! Βοηθεία! Άνθρωπος στη θάλασσα!

Έτρεξαν μερικοί ναύτες και ο καπετάνιος.

—Είπα τό χαρτί που μου έδωσες και τό άνοικα να τό διαβάσω. Μά δεν έπρόφρασα. Είδα έφροντα τον φίλο μου να άπομαρτυρείται διαστικά και να πηδός στη θάλασσα.

Κλήμη! έφώναξα. Τρέξτε! Βοηθεία! Άνθρωπος στη θάλασσα!

Έτρεξαν μερικοί ναύτες και ο καπετάνιος.

—Είπα τό χαρτί που μου έδωσες και τό άνοικα να τό διαβάσω. Μά δεν έπρόφρασα. Είδα έφροντα τον φίλο μου να άπομαρτυρείται διαστικά και να πηδός στη θάλασσα.

Κλήμη! έφώναξα. Τρέξτε! Βοηθεία! Άνθρωπος στη θάλασσα!

Έτρεξαν μερικοί ναύτες και ο καπετάνιος.

—Είπα τό χαρτί που μου έδωσες και τό άνοικα να τό διαβάσω. Μά δεν έπρόφρασα. Είδα έφροντα τον φίλο μου να άπομαρτυρείται διαστικά και να πηδός στη θάλασσα.

«Εδωθή διαταγή να σταματήσουν οι μηχανές, κατέβασαμε άρκα, έφασαμε γύρω, μ' ά τύποτε. Ό τραγικός φίλος μου δεν άναψάνηκε στην έπιφάνεια. Ποιος έξερε! Μπορεί να είχε λάβει τά μέτρα του δηλαδή να είχε βάλει κανένα άσφυ σιδερώ στο μέση του.

—Πώς έπεσε; με ρώτησε ο καπετάνιος.

—Έγλύστρησε, απήντησε.

Έτσι, έκρατησα την ύπόθεσή μου άπαντα τού νεκρού.

Έπαι τις καταθέσεις της δικής μου και τού πλοίαρχου θά έπληρωνη ή ασφαλιστική εταιρία τό ποσό της ασφάλισέως.

Είχα άλλο ένα λιπώνον καθήκον έπιτελέω. Μά είδοποίησα τους οικείους τού πνιγμένου και να τους βοηθήσω να εσπράξουν τά χρημάτα.

Όταν ύστερα από όκτώ μήνες, γυρίσαμε στον Πειραιά, έπληξα κατ' ευθείαν στό σπύτι τού, Πωη ήταν ή συγκίνησις όσον τούς είπα ότι ήμουν φίλος τού Κλήμη! Άλλά και πόσο λυπηθήκα, πόσο εκλάσαν, όταν τούς είπα ότι έπνιγθήκα! Έγνώρισα από κοντά και έζησα τόν πνοο αυτής της οικογενείας. Και έτσι, ένοιωσα κάτι να με δένει μαζί της.

Έθερωσα πιά σαν δική μου ή οικογένεια, γιατί δεν είχα σχέδον κανένα στον κόσμο. Άλλά και σ' αυτό με θεωρούσαν σαν πατρί τους.

Ίδιους ή Άρτεμις, ή μεγάλη ή δελφί τού Κλήμη, έκείνη που άκολουθούσε τόν κακο όρκο γιά να συντηρήσει την οικογένειά της, μου φερνόταν μ' έναν τρόπο, που με έκαμε να συγκινηθώ βαθιά.

Ήταν κατά βάθος τόσο τίμιο και ή ήικό κορίτσι!

Την ήμερα που ξανάφευγα με τό θάπορι, με συνώδεσε ως την αποβάθρα και με άπεχαρέτισε με δάκρυα.

—Νά μ'έξω ξανάρθε! μου είπα και τά μάτια της έτρεχαν.

Ή άνάμνησις τού δακρυσμένου της προσώπου με άκολουθούσε σε όλο έκείνο τό ταξίδι. Και όταν άναχωρήσα στον Πειραιά, έκαμα κάτι γιά τό όποιον πιστεύω να είναι ευχαριστήμενος στον άλλον κόσμο ο τραγικός φίλος μου. Παν δρεύθηκε την παρυστρατημένη ή δελφί του.

Διά την αντίγραφον ΒΕΡΒΕΡΟΣ.

ΠΝΕΥΜΑ

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ

—Πέστε μου ελικρινώς την γνώμη σας γι' αυτό τό μυθιστόρημα.

—Δεν αξίζει τίποτα.

—Τό έρω ότι ή γνώμη σας δεν αξίζει τίποτα. Θά ήθελα πάντως να την άκούσω.

Η ΚΟΥΡΑ

«Ο γιατρός λέγει στην συζυγό τού άρρώστου:

—Πρέπει να μ'ήν εργάζεται και βάλλω ο άδ'δρος σας.

—Ω, γιατρέ, άπαντά, έκείνη, είναι τώρα 5 χρόνια που έχει άνακαλύψει μόνος του ότι ή κόουρα αυτή τού κάνει καλό!

Η ΠΡΟΤΙΜΩΤΕΡΑ ΠΡΟΟΔΟΣ

«Ένας έφευρέτης λέγει σ' ένα βιομηχανό:

—Αν εφευράσετε τό μηχανήμα αυτό στο εργοστάσιό σας, θά ήμωρεστεί ν' άντικαταστήσει ή κατ' έρώτα.

Και ο εργοστασιάρχης:

—Εγώ θά ήθελα μ'άλλον ένα μηχανήμα που να άντικαθιστά ή κατ' έρώτα.

ΤΥΧΕΡΟΣ;

—Έχω να σου ζητήσω, άγαπή τέ μου, μία μικρή χάρι.

—Σέ άκούω.

—Έσύ είσαι τόσο άτυχός, ώστε μπορεί και να σου τό έπιστρέψω!

25. - ΤΟ «ΑΚΟΛ»

Βλέποντας ο Γασκώνος φυσικός την κατάσταση, που έλαμπαφίστηκε στα πρόσωπα μας απ' αυτά που άντικρύσαμε μέσα στο εργαστήριο του, έχαμώλασε με καλωσύνη και μ' έλεπε φιλικά:

—Προχωρήστε λοιπόν!...

Έκαμα μερικά έρωτα και βρεθήκαμε έμπρός σ' ένα σειρά κλουδιά λυγίων, με σα στα όποια έπληγαν ζωά τελείως διαφορετικά από τα συνηθισμένα: Μία κοττα με γάλη σαν πελαργός, ένα άρνι σαν άλογο...

—Προσπαή! μ' έφώναξε έξαφνα ο φυσικός.

Ήταν όμως πολύ άργά! Μία τεραστία στρουθοκάμηλος, προσπαθώντας να καταπιεί τό χρυσό μενταγιόν της Φιλίτσας, την έίναζε βεζιά άστράγα με τό ράμφος της, που είχε βγάλει μέσα από τό κλουδί, και την άφρη έλειπα να πέση, άναίσθητη σχεδόν...

Έάπευσα άμέσως, την άνέστηκα και με την βοήθεια τού κ. Ντ' Έπραι, την μετέφερα και την έάπλωσα στο νιόβαν, που βρισκόταν στο διπλανό δωμάτιο, όπου ο φυσικός με γρήγορες κινήσεις κατωρούσε ν' την κόμη να συνέλθω!

«Ανοίξε τά μάτια της με προσφύλαξι, σαν να φοβάται... όπως μου είπα άργότερα — ότι ή αντίκρυζε ένα σκυλί σαν λοντάρι ή μία γάτα σαν τίγρις... Όλα όμως έκει με σα ήσαν εύτυχώς ήσυχα, μετριμένα, κανονικά.

—Έχτυπησες πουθενά; την έρώτησε μ' άνδραφέρον ο κ. Ντ' Έπραι.

—Όχι, δεν νομίζω, απήντησε ή Φιλίτσα καρώς άίσχωνόταν. Μ' έρώτασε όμως τόσο πολύ αυτή ή στρουθοκάμηλος...

—Ποιά στρουθοκάμηλος;... Έκαμε γελάοντας ο φυσικός. Τό ζωό αυτό, που σ' έφέθηκε τόσο άσχημα, είναι μία χίνα... μία κοινή χίνα που έχει πάρει άσκαλο! Εί δε τό μενταγιόν να γυαλίσει και, με τό ένστικτο τού είδους της, θέλησε να τό καταπιή...

—Σας ζητώ συγγνώμη γιατί σας έκαμωμεταχειρίσθηκα λιγάκι...

—Κάπου χτυπάτε όστότο, της είπα πιάνοντας τό μπράτσο της. Δεν είναι βέβαια τίποτα, εν είχαμε λίγο λάδιο.

—Ίώδιο; έκαμε ο κ. Ντ' Έπραι, άμέσως!

«Έδωλε από την τσέπη τού λεπτού γιλέκου ένα τετράγωνο πορτοφολάκι, τό άνοίξε και έστράγγισε μέσα απ' ότό ένα φουγιόνο με κορινθίον, όμοιο σαν αυτό που άφαιραν οι γυναικες κα χέλιη τον.

—Είπε στεροσπομμένο ίώδιο, μ' έξήγησε καθώς έβαρε μ' αυτό την μικρή όβλη σε άμυχ ής Φιλίτσας. Σε λίγο θά διαλυή και ή πηγή θά έπουλώθ.

Στό μεταξύ ο Γασκώνος φυσικός, που παρακολουθούσε κάπως στενοχρημένος ολη αυτή ή σκηνή μ' έξήγησε και πάλιν συγγνώμην και μ' έπαρακάλεσε να περάσωμε στο διατίριο τού γραφείου, όπου και μ' έπροσέφερε διάφορα φρούτα από τά έκλεκτότεσα τού κτήματός του.

Και δεν μπόρε να ξεχωρίσω άκόμη την κομικότητα της σκηνης τού να προσπαθώ με ή Φιλίτσα κι' εγώ να φάμε από ένα άπό έκείνα τά πελώρια κέρασια, που τό κάθνα μπορούσε θασυμάσια να κοπή σέ φέτες σαν καρπούκι και να μωσασθί σέ πέντες σαν καρπούκι και να μωσασθί σέ πέντες...

—Τά πράγματα είναι λιγότερα ύπερφουσι κα απ' όσα φαίνονται. Όφειλόνται όλα σ' ένα χημικό μίγμα, που άνεκάλυψα χούλις να κοπιάσω πολύ, και που τό νόμισμα έφασα στην έφευράση αυτή. Σας λέω μόνον ό τι ή όυσία μου ένεργεί σ' όλα τά ζωντανά πλάσματα της φύσεως κάνοντας τα να μεγαλώνουν άνωσως καταπληκτικά.

«Εμείς με σιωπηλοί έπι μερικές στιγμές και μετά ή Φιλίτσα παρηγόρησε βελά:

—Μά ή έφευρέσις σας έχει κολλοσιόσια σημασία.

—Η άνθρωπότης θά άγνοούσε τί λείως την πείνα, άσκή μόνον να έστρέφονταν τά παυλερικά των κοτασιών με σ' έκολ!

—Ω, είναι τόσο κακοί οι άνθρωποι, τού πολιτισμένου, λεγομένου, κόσμου, δίκως ο Γασκώνος, ώστε να μ'ήν τελίω ν' άνακοι τά παυλερικά με «άκολ».

Εγώ τί θά άπογινόνταν στα χέρια τους.

—Ανάστε τό μου ένα χαλάρι.

—Έσύ είσαι τόσο άτυχός, ώστε μπορεί και να σου τό έπιστρέψω!

—Ανάστε τό μου ένα χαλάρι.

—Έσύ είσαι τόσο άτυχός, ώστε μπορεί και να σου τό έπιστρέψω!

—Ανάστε τό μου ένα χαλάρι.

—Έσύ είσαι τόσο άτυχός, ώστε μπορεί και να σου τό έπιστρέψω!

—Ανάστε τό μου ένα χαλάρι.

—Έσύ είσαι τόσο άτυχός, ώστε μπορεί και να σου τό έπιστρέψω!

Ρυτίδες...

Μιά δραματική άποκάλυψις

Τι ήθελε και πήγαινε; Δες και κάτι της έλεγε πως δ' άστοχωρήθη. Μά δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά, αφού την είχαν καλέσει. Έκτειριμένη άκόμη από την έρα, δικά που πέρασε στο φιλικό σπίτι έάπλωσε ντυμένη στο κρεβάτι και τό σκοτάδι τού δωματίου έγέννησε χίλιες σκέψεις, που έστισαν γύρω της έναν τρελλό χορό.

«Ό,τι κάνει βρίσκει» λέει ένα ρητό. Έτσι και ή Τίνα σήμερα τό θράδυ έδωκε. Τάκη ή τι είχε κάμει κάποτε στον Γιάγκο. Τότε ήταν έρωτευμένη με τόν Γιάγκο, μ' ήδη ο Τάκης είχε άρχειεί να γλυστοφά μετά τους. Είχε πάει σ' ένα χορό με τόν Γιάγκο και τό ήμερ φυσικότατο να χορεύει έλο τό θράδυ με τόν Τάκη και ν' άφνη μαζί του.

«Εί! κάτι τέτοιο έκανε σήμερα τό θράδυ ο Τάκης με την Ντόρα. Δεν έφυγε βέβαια μαζί της, μ' άπαντας δεν έχωρίσαν σιγυή.

Επειτα είχε τούσ γυνος-τά προδρότα τού χωρισμού, που δεν χρειάζεταν μεγάλη έυνπίδρα γιά να τό καταλάβη κανείς. Άλήθεια, τί διαφορά με τόν Γιάγκο! Πόσο την άγαπούσε έκείνος, τί λεπτάς που ήταν μαζί της! Ή άλλη έπιθύμια της ήταν γι' ατόν προσπαχή! ήσαν τόσο καλός! Της συγχόρουσε τό κάθε τι.

—Έλα εδώ, της έλεγε χαδιάρικα, έά ζοντάς την να καθήση στα γονάτα σου. Έλα π' έσύ μου τί άραχνί πάλι την μικρή πεισάλο δένια σου καρδούλα.

Κι' έκείνη, άγκαλιάζοντάς του τό κεφάλι, τού τά έλεγε όλα. Τού τά έλεγε, γιατί δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά. Αυτός δ' άνθρωπος, είχε μία αστακινή έπιτηδεότητα να την γυνώνη με τά δέλημάτα του να βάζη και την π' άπομνη γυνάϊ της ψυχής της. Κόποτε όμως τόν έκούρασε ή έπιπλοιά της γι' ή. Έφυγε. Απλήθετα λίγο ή Τίνα γιάστη τόν είχε ένα είδος έρωτικής ρεζέβας.

«Αν την άφρη ο Τάκης, θάταν πάντα έκει ο Γιάγκος.

«Όσο! δεν άραχνίσε έσέκολλησε άς πού γουν όλοι. Θά βρεθή κάποιος άλλος.

Η επιδεξιότης συνίσταται στο να ξέρη κανείς να μεταχειρίζεται με τέχνη τα μέσα της φωνής, να αρχίζει σ' έναν τόνο που να υποστηρίξει και να χαμηλώσει αδιάστατα και χωρίς κόπο. Η καλή προφορά, λοιπόν, δεν έχει μόνον σκοπόν να μας κάνει αντιληπτούς, αλλά και να μιλούμε με χάρι και ευγένεια, και επιτυγχάνεται αυτό αν δώσουμε σε κάθε συλλαβή τον ήχο που απαιτεί η συνήθεια.

Συνάγοντας επομένως σε καλές συναναστροφές κανείς εξοικειώνεται με το αληθινά καλό λεκτικό.

Μέσα στους κανόνες της καλής και ευγενούς συζητήσεως κρίνουμε σκόπιμο να υπενθυμίσουμε στους αναγνώστες μας και τα παρακάτω:

1) "Αν οι άστειότητες είναι οι πιο ευχάριστες ιδιότητες του πνεύματος δεν παύουν ωστόσο να είναι και οι πιο επικίνδυνες. Το άστειο άρσσει πάντοτε όταν είναι λεπτό, μά πρέπει να φοβάται κανείς πάντοτε και εκείνους που κάνουν κατάχρησή."

2) Το πείραγμα πρέπει και αυτό να είναι λεπτό και κολεακωτικό. Να θίγη δηλαδή μόνον τα ελαττώματα που δηλοποιεί ο άλλος ότι τα έχει.

3) Πρέπει να ακούμε εκείνους που ομιλούν. Να τους δίδουμε τον καιρο να ακουστούν και να τους ανεχόμεθα έστω και αν λένε κουδέντες περιττές.

4) Για να αρέσουμε στους άλλους, πρέπει να λέμε πράγματα που τους αρέσουν και τους συγκινούν, να αποφεύγουμε συζητήσεις επί ζητημάτων που τους είναι αδιάφορα, να τους αποτιμήσουμε σπασίως ερωτήσεων και να μην τους αφήνουμε να πιστέψουν ότι θεωρούμε τον εαυτό μας πιο έξυπνο απ' αυτούς.

5) Ν' αποφεύγουμε προ παντός να μιλούμε συχνά για τον εαυτό μας και να φερνουμε τον εαυτό μας για παράδειγμα. Δεν υπάρχει πιο άναρτο πράγμα από ε' αν που φέρνει ως παράδειγμα πάντοτε τον εαυτό του.

6) Είναι αγένεια να κάνουμε υπερβολικούς επαίνους ενώπιον κάποιου που τον παρακαλέσαμε να μας τραγουδήσει ή να μας παίξει κάτι, για ένα άλλο πρόσωπο που έχει τα ίδια αυτά τα λείψα, όπως ενώπιον εκείνου που μας διαβάσουν τους στίχους των, για έναν άλλον ποιητή.

7) "Οποιαδήποτε συζήτηση, δονηδύνητος πνευματώδους και αν είναι, δεν είναι άρεστη σε κάθε είδους άνθρωπο. Πρέπει λοιπόν να εκλέγουμε εκείνο που τους άρεσει και που το καταλαβαίνουν, που στέκει στο φύλον του, στο ταλέντο του, στο έπαγ, γελιά του και ακόμη να βρίσκουμε την κατάλληλη στιγμή για να το πούμε."

8) Στους διαδοχίας ψευδών ειδήσεων, που δεν διατάζουν να σκοτώσουν τους φίλους των, να συκοφαντούν τους συναδέλφους των, να εκθέτουν τις ερωτικές των σχέσεις, για να τροφοδοτήσουν μια συνομιλία έχουμε να τους πούμε ειλικρινώς: Είναι καλύτερο να μη μιλάτε!

Για τα τελειώσαμε, συμβουλευόμε τους αρχαίους της τέχνης του ομιλείν, να ενθυμηθούν τη σοφή απαίτησή του Πυθαγόρα, ο οποίος απαιτούσε από τους μαθητές του να σιωπούν και να προσέχουν τρία χρόνια, προτού τους επιτρέψει να ομιλήσουν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Τα λόγια πετούν, τα γραπτά μένουν, λέει η παροιμία. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να σκεφθούμε πολύ προτού γράψουμε κάτι. Στην αλληλογραφία, που είναι η συνομιλία των απόντων, οφείλουμε να είμαστε πολύ προσεκτικότεροι στην έκλογη των εκφράσεων, στην αληθινή σημασία των λέξεων και την γλαφυρότητα του λόγου.

Και στο απλούστερο σημείωμα όχι μόνον πρέπει να αποφεύγουμε τα λάθη, αλλά ακόμη και την κουραστική σύνταξη. Κάθε γράμμα στο οποίο υπάρχουν επαναλήψεις των ίδιων πραγμάτων, συγκεχυμένες φράσεις, παραπομπές, μουτζούρες κτλ., δεν πρέπει να το στέλνουμε. Είναι περιττό νομίζουμε να αναφέρουμε ότι το χαρτί πρέπει να είναι απλό και καλό και όχι π.χ. ένα φύλλο σχολικό τετραδίου. Κάθε γράμμα πρέπει να έχει ημερομηνία και να μπαίνει εντός φακέλλου.

Τα ευχρηστικά γράμματα στέλλονται εγκαίρως ώστε να φθάσουν, ει δυνατόν, την ίδια ημέραν της εορτής. Απαραίτητον επίσης είναι να απαντήσουμε άμεσα σ' εκείνον που μας γράφει, έστω και αν το περιεχόμενο του γράμματος δεν μας κάνει γνωστόν τίποτε καινούργιο. Όπως δεν μπορούμε να γυρίσουμε την πλάτη σ' έναν που μας ομιλεί και μας λέει αδιάφορα πράγματα, αλλά θα δρούμε την κατάλληλη ευγενική λέξη για να απαντηθούμε, το ίδιο θα κάνουμε και για εκείνον που μας γράφει αδιάφορα για μας πράγματα.

Είναι άπρεπο να γράφουμε σε δύο πρόσωπα στο ίδιο γράμμα. Όταν γράφουμε πρέπει να είμαστε απλοί και σαφείς, χωρίς να έχουμε ως άνωτερον σκοπό να προσενήσουμε εντύπωση για τι είναι πιθανόν να φθάσουμε στο άλλο άκρον. Η τάσις δηλαδή πολλών να θέλουν να γράψουν κάτι εξαιρετικό και χτυπητό, είναι πολύ επικίνδυνη. Μπορεί να γίνουν ακατανόητοι, αλλά και γελοίοι. Δεν είναι ευγενικό να γράφουμε ο πατέρας σας, ή μητέρα σας.

Πάντοτε πρέπει να λέμε: ο κύριος πατέρας σας, ή κυρία μητέρα σας.

Είναι άπρεπο να επιφορτίζουμε ένα πρόσωπο άευσόθεν στο να παραγγείλει για κάποιον τρίτο.

Η ΖΩΗ ΑΝΑ ΤΗΝ ΥΦΗΛΙΟΝ

ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΜΟΣ — ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ

Ο βασιλεύς των Νέγρων Μαμίν ο 25ος επισκέφθη πρό δόλιων έτών το Παρίσι. Η πόλις του φωτός του έκοψε πανηγυρικήν υποδοχήν την δευτέραν ημέραν της διαμονής του. Επεδείχθησαν εις αυτόν οι κρατικοί φυλακοί της Γαλλίας, ήτα σύμπαντι, την ημέραν ακριβώς εκείνην έποκειτο ν' αποκεφαλισθών εις την γκιλλοτινήν δύο δολοφόνοι ή δε εκτέλεσις έλαβε χώραν παρουσιάζον τον μαυρού βασιλέως.

Ο βασιλεύς παρακολούθησε με ενδιαφέρον την εκτέλεσιν, χωρίς να είναι απολύτως έθελος διά ποιόν λόγον συνέβαιναν όλα αυτά. Αφ' αλλού όμως θα έπιστοχεν ότι και το θέμα αυτό είχε διαρραγήν προς τιμήν του, όπως και τα άλλα θέματα που είχε παρακολουθήσει έως τώρα. Πάντως, έξέφρασε την ικανοποίησιν του διά την... παράστασιν. Εχειροκρότησε και ύστερα, δείχνοντας τον ελασματοειδή με την έρυθράν τήν θένον, είπε προς τους έπιστήμενους τον συνώδυνον: «Και τώρα παρακαλώ κι' αυτόν εκεί με τα κόκκινα!»

Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΩΝ ΚΕΡΙΩΝ

Σε πολλά μέρη των Ινδιών οταν δύο σύζυγοι... ζύγιον... μέσεται μια παράξενη μέθοδος διά ν' αποφασισθώ ποιος από τους συζύγους θα κρατήσει το σπίτι και ποιος θείλει να το εγκαταλείψει. Οι πρώην σύζυγοι ανάβουν δύο κεριά ίσου μεγέθους τα οποία στήνουν μπροστά τους. Υστερα περιμένουν να δοῦν ποιο από τα δύο κεριά θα σβύσῃ πρώτο. Εκείνος του οποίου το κερί λυσιτοί περισσότερο, μπορεί να μείνῃ στο σπίτι και να κρατήσει στη διάθεσὶ του όλα όσα περιέχονται σ' αυτό. Μολοντί ή πῶς τύχηται αυτή μέθοδος, εφαρμόζεται ήδη από αινιμονεύτων χρόνων, δεν έγνωσθη μέχρι σήμερον καμία περίπτωση, κατά την ή ποίαν τα δύο κεριά — αν και...

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ

Οι καμπάνες έρωτοχρησιμοποίησαν, για τις εκκλησίες κατά τον 5ον αιώνα. Στην αρχή, απτελούντο από κομμάτια λαμαρίνας κορφωμένα μεταξύ των.

Σ' ένα από τους μεγαλύτερους ναούς της νήσου Κεϋλάνης, φυλάσσεται ένα τεράστιο δοντι του Βούδδα, μήκους 5 εκατοστούμετρων και πάχους 2.

Τα ψάρια έχουν μυϊκή δύναμη μεγαλύτερα από των ζώων της ηρσας. Ο ξιφίας π.χ. τρυπά με το μυτερό και σκληρό ρύγχος του τα παχύτατα ξύλα που αποτελούν την καρηνα των πλοίων με τη δύναμη που θα είχε μια σφαίρα παλαιού κανονιού. Ο καρχαρίας παρακολουθεί εύκολα τα ταχύτερα πλοία κολυμβώντας με ταχύτητα αρκετή για να κινή τον γύρο του κόσμου σε 15 ημέρες.

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΟΙ ΩΡΕΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΟΥ

Ο ζητάνος προς την καμαριέρα: —Θέλω να μιλήσω στην κυρία. —Η κυρία λείπει τώρα. Ξα ναελα κατά τις 7. —Αδύνατον. Έγώ εργάζομαι μόνον από τις 9 έως τις 6.

χουν το αυτό μήκος, πάχος και βάρος — να έδωσαν συγχρόνως, να...

ΨΑΡΙΑ ΠΟΥ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΑΠΟ ΨΥΞΙΝ

Κατά τα δριμύτατα ψύχη και την ισχυράν ψύειν των θορύων άκτων της Εύρωπης, τον περσινόν χειμώνα, εύρον φρικτόν θάνατον πολλά δελφίνια που είχαν φθάσει πλησίον των δανικών άκτων. Το τεράστιον αυτό κοπάδι ψαριών είχε παρασυρθή κάτω από παγόβουνον από τα όποια εις μασην προσεπαθήσε να ερρή μίαν διέξοδον. Τα δυστυχή ψάρια δέν ήμπορούσαν καθόλου ν' αναπνεύσουν, έφ' όσον ή επιφάνεια των υδάτων ήτο σκεπασμένη με πάγον και έπαθαν άσφυξίαν. Χιλιάδες άδολκληρες άπ' αυτά περισυλλέγησαν κατά τας αρχάς Μαΐου στην Άσσια, πορὰ τον Κατ τεγάτην, εύρέθησαν δύο δελφίνια που ζύγισαν 400 κιλά όμοιο. Τα ψάρια αυτά, καθώς και τα λοιπά άλλωστε, έχρησιμοποίησαν από ένα εργοστάσιον τροφών διά ζωα.

ΥΔΡΟΦΟΒΙΑ

Οι κάτοικοι της Γης του Πυριος στην νοτιοάτην άκραν της Νοτίου Αμερικής ήμπορει να θεωρηθώσιν ως οι μάλλον υδροφοβικοί άνθρωποι του κόσμου. Ο φόβος των προ του ύδατος είναι τόσοσ έντονος, όστε οι «Ινδοί της Όνας», όπως ονομάζονται οι κάτοικοι της νήσου ούτε λεμέους έχουν ούτε και έχρησιμοποίησαν ποτέ λέμβον.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΔΗΣΕΟ ΓΡΑΦΙΑ...

Η άμερικανική έφημερίς «Ρεπόρτερ του Μαϊν» δημοσίευσε κάποτε την είδησιν του θανάτου ενός διακεκοιμένου πολιτού, ο οποίος όμως απήλαυνε έλικας (ήελας). «Ι άκουσώς του άποθανόντος έπαισε στα γυαφεία της έφημερίδας και άπότησε ν' άναστήσῃ μέσας ή είδησις του θανάτου του εις την πρώτην σελίδα της έφημε...

ρος. Κατόπιν τούτου το άμερικανόν φύλλον δημοσίευσε την τάτερω διάθεσιν: «Κατόπιν της ύπο μόνου του «Ρεπόρτερ του Μαϊν» δημοσίευσης χδές είδησεως του θανάτου ήλιαν άξιότιμου κ. Τζών Μπριν ήμην εις θέσιν σήμερον «Ρεπόρτερ του Μαϊν» ως ή έφημερίς της πόλεως Μαϊν, διαμείψει την είδησιν αυτήν ή τίτλος δέ της διαμείσεως έράφητο: «Ο «Ρεπόρτερ του ήμ» πάντοτε πρώτος!»

Ο ΜΠΑΙΝΤΕΚΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ

Ο μεγαλόφυς συγγραφέας άπαρσιτών και διαδεδομένης όλον τον κόσμον ταξίειν όν όδηγών. Κάρλ Μπαϊντεκερ, έσέ κάποτε στα νεατά του, έσκύλον ποῦ κινδύνευε να ήστυον ήην. Ο ιδιοκτήτης του ήλου, ένθουσιασμένος προσέφερε στον Μπαϊντεκερ, εις ένδειξιν γαμοσύνης, ένα ταξιδιωτικόν ό που όνομαζόταν «Ταξίδι ήην». Το βιβλίον αυτό έβιν στον Μπαϊντεκερ, που άναήν ήδη πολύ τα ταξίδια την έν ή γραφή και αύτος παρδους όδηγούς, πράγμα που έκατόν όνομά του γνωστόν σ' ότον κόσμον.

ΑΣ ΠΙΘΗΚΟΣ ΒΑΡΟΥΣ 375 ΚΙΛΩΝ

Στους ζωολογικούς κήπους Αήρου του κόσμου ζώον μόνο γριλλας. Ο μεγαλύτερος γος της ύφης, όνομαζόμενος «γκο» ζυγίζει 375 κιλά και ότον ζωολογικόν κήπον της φερνικης πόλεως Σαν Ντεν, εις όλην την Άσίαν δέν ή ή ένας γορίλλας «έν αίχμαλν. Μόνον το Μουσειόν του Ικατέχτι, ένα γορίλλαν, και ν βαλσαμωμένον.

ΔΕΜΙΣΤΗΣ ΜΕ ΤΟ ΣΙΔΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

Γκαίτς φόν Μπερλίχγκεν, ο

άνδρας με το σιδερένιο χέρι, που περιεγραψεν ό Γκαίτς στο άθάκατο όμνιόμ έργο του, ειχεν ένα πρόδρομο στο πρόσωπο του Ρωμάου Σέργκιους Σίλους που ό ήρξες πρόγονος του διασημόν Κατίλων. Για τον Σίλους γράφει ό Ιστορικός Πλίνιος τα παρακάτω: «Κατά την δευτέραν έκστράτειαν του έναντιον του Αννίβα, ο Σέργκιους άπώλεσε την δεξιάν του χείρα, άλλ' ένσυνεχεσ τον άγών με την άριστεράν. Όταν έπεστρεφεν εις την πατρίδα του, γαργήγειλε μίαν τεχνητήν στήν ράν χείρα και έπολέμησε με αὐτήν εις δωδεκάδα περίπτω μ' χάν».

ΜΗΤΕΡΑ ΕΝΟΣ ΟΛΟΚΛΗΡΟΥ ΧΑΡΙΟΥ

Το μικρό χωριό Αγκουάντα της Πορτογαλίας αριθμεί 243 κατοίκους —άλλες κατά το πλείστον —που εινε όλοι απόγονοι της γη ρασιότερας γυναικας του τόπου, της Ρόζας Ιουμής Πέντρο. Όταν ή κυρία Πέντρο έάρτασε τέλει τάως για έκαστη φορά τα γε νελία της, πήγαν να την συγχαραν χείρα και έπολέμησε με αὐτήν: 13 παιδιά της, 79 εγγόνια και 150 δισέγγονα!...

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΟΥ ΤΑ ΜΙΟΥ

Στην νεκρολογία του ταμίου ενός γνωστού θεάτρου του Ηερολίνου κατά το 1885 εγράφοντο, μεταξύ άλλων, και τα έξης: «Ο άειμνηστος ήτο, εκτός των άλλων, γνωστός και ως στρατηγική ιδιο, σία, ως μεγαλόφυς συγκεντρω της του κοινού. Έγνώριζε καλάς την έκτάκτως δύσκολον τέχνην να κατανέμη τους θεατάς εις την πλατείαν και τα θεωρεία με τόσν επιδεξιότητα ώστε μια κατά το ήμισυ γεμάτη αίθουσα να διή την έντύπωσιν ότι εινε έντε λως πλήρης!»

ΤΑ ΞΕΚΑΡΑΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

Ο ΠΩΛΗΤΗΣ: — "Αν, όπ λέτε, ό άνδρας σας δέν είναι πιο χονδρός από μένα, μέν άρκετή θέσις και για σας!"

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΣΟΛΩΜΟ

Ο Ν Β Ι Ρ Ο

Είδα, φίλοι συμπολίται, ότ όνειρό μου χδές το βράδυ, κατέβηκα στον "Αδη. Καθώς βάδιζα, πού λέτε, φοβισμένος και χλωμός, ήλως ξαφνικά μπροστά μου παρουσιάσθη ό Σολωμός. Ή, μου έίπε, δίχως άλλο, είσαι μέσ' στον "Αδη νέος και κατάλαβα πως είσαι, φίλτατέ μου, Άθηναίος. Ιός με γνώρισες, του λέγω, μέσαστέ μου ποιητά; Και αυτός χαμογελώντας ήλν μιά φορά κυττά ήν αδύνατη μου φάτσα κι μου λέγει καθαρά: Ή γνώριζα από την όψη, θνητάς φουκαρά...»

Δ ι α φ ο ρ ά

Όσο οίκανομίς χάρτου, στις θγαίνει άπ το ξύλο. Ίες οι έφημερίδες ζουν μόνο ένα φύλλο. Ιά, λοιπόν, σε τι δέν μοιάζω όρα οι έφημερίδες με τις παράδες λιγάκι και μοντέρνες δεσποινίδες, οι όποιες τελευταίως — να το πώ σαφώς όφειλω — δεν μπορούνε οι καυμένες ναχουν μόνο ένα... φίλο.

Η ΠΕΝΝΑ Χ.

ΔΕΚΑ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΣΑΤΩΜΠΡΙΑΝ: Δυό πράγματα δέν μπορεί κανείς να άποφύγῃ, τον έρωτα και τον θάνατο.

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ: Ο έρωας άνυψώνει και την πιο ξεπεσμένη γυναικα.

Β. ΟΥΓΚΩ: Ο έρωας είναι όκνηρος και έχθρος της έργασίας, εύρίσκειτα διαρκώς έμπρός στον καθρέπτη.

ΜΩΠΑΞΣΑΝ: Ο έρωας της γυναίκας αύξάνει αναλόγως των θυσιών που κάνει για τον αγαπημένο της.

Α. ΚΑΡΡ: Η άπουσία δέν σκοτώνει τον έρωτα εκτός εάν ήταν άρρωστος από πριν.

Μ. ΝΤΟΝΝΑΙ: Στον έρωτα όπως και στο χαρτοπαίγνιο δέν τολμά κανείς να έπιτεθή όταν αίσθάνεται τις τρέπες του κενός.

ΔΟΥΜΑΣ (υιός): Το πρώτο συστακτικό του έρωτος είναι το ύψος, το δεύτερο είναι ό έγωϊσμός. Άλλα δέν έχει.

ΦΕΝΕΛΟΝ: Οι μικρές άπουσίες μεγαλώνουν τον έρωτα, οι μεγάλες τον σκοτώνουν.

Ρ. ΡΟΛΛΑΝ: Ότι έχει άγγίξει ό έρωας δέν φοβάται τον θάνατο.

ΡΟΤΣΕΣΤΕΡ: Ο έρωας είναι μια θεία σταγόνα την όποιαν έσάλαξαν οι ούρανοι μέσα στο κύπελλο της ζωής για να γλυκάνουν την πίκρα της.

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ Η ΧΑΡΙΣ

Α. ΦΡΑΝΣ: Η άξία της όμορφιάς φανερώνεται μέσα στην ήρεμία. Η άξία της χάριτος μέσα στην κίνησι.

Α. ΔΟΥΜΑΣ (πατήρ): Μπροστά στην όμορφιά κλίνει κανείς το γόνυ. Την χαρι όμως την άσπάζεται άμέσως στα έλην.

ΒΙΤΑΛ: Η όμορφία είναι το έπικό στοιχείο στην γυναίκα, ή χάρις είναι το λυρικό.

ΜΠΡΕΝΤΩΦ: Την όμορφιά μπορεί να την έχη και ένας άνδρας, την χαρι όμως μόνο στην γυναίκα θα την δρούμε.

Α. ΤΣΕΧΩΡ: Η όμορφία περιβάλλεται συχνά από κάποια ψυχρότητα. Η χάρις όμως έχει πάντοτε μια ζωόγνο γλυκειά αύρα.

ΜΑΣΣΟΝ: Η χάρις είναι ό κάλυψ του άνθους της όμορφιάς.

ΝΤ' ΑΟΥΝΤΣΙΟ: Όμορφη μπορεί να είναι και μια νεκρή. Χαριτωμένη όμως είναι μόνο μια ζωντανή ύπαρξις.

ΡΙΣΕΛΙΕ: Η χάρις είναι κάτι το άναπόσπαστο από την γυναίκα.

ΖΥΠ: Η όμορφία μπορεί να λάβη συναίσθησι του εαυτού της. Η χάρις κρίνεται μόνο από τους άλλους.

ΛΑΙΔΗ ΧΑΜΙΛΤΟΝ: Μέσα στην χαρι κρύβεται ή όμορφία μιας γυναικείας ψυχής.

ΟΙ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

6. — Η Νινόν ντε Λανκλό προς τον μαρκήσιον Σεβινιέ: Αγαπητέ μου,

Η ζήλεια σου είναι άδικαιολόγητη. Σε είδοποίησα έξ αρχής ότι δέν δέχομαι περιορισμούς. Σου είπα να προσέξης στο παι χνίδι που παίζεις μαζί μου, γιατί ή Νινόν δέν άνέχεται σκαλιό και τυραννία.

Έζησα έλεύθερη και έλεύθερη θέλω να ζήσω. Σου έδωσα άκατέστε άποδείξεις της αγάπης μου για να μην έχης παράπονα μαζί μου. Άδικας με κατηγορείς... Είμαι κοκεττα και το παραδέχομαι, δέν μπορώ όμως να αλλάξω. Άρκει ότι ή Νινόν σου είναι πιστή. Δέν μπορώ να κλεισω το σαλόνι μου και να διώξω τους φίλους μου. Χωρίς φίλια δέν μπορεί να ζήση γυναίκα, όπως έγω. Μάθε να είσαι ευγενέστερος με τον Δούκα και να σέβεσαι όσους συναντάς στο σπίτι μου. Αυτή τη φορά είμαι διατεθειμένη να σε συγχωρήσω, γιατί έρω πώς είναι ή αγάπη που σε τυλώνει. Αύριο όμως δέν ξέρω τι μπορεί να συμβή. Άποψε θα σε ιδώ στον χορό και θα τα ξαναπούμε.

Ν ι ν ό ν

7. — Η ίδια στον ίδιο.

Αγαπητέ μου Μαρκήσιε, Δέν ήλθες, όπως θέλεις... Δέν θα σε παρακαλέσω άφού το σφάλμα είναι δικό σου και είμαι άθώα. Τα πείσματα καταστρέφουν την αγάπη Μαρκήσιε! Έχω πείραν του ζητήματος αυτού και συμβουλεύω να άφήσης κατά μέρος την υπερφάνεια. Μη με άναγκάσης να γίνω και έγω άβιοπρεπής, γιατί τότε μ' έχασες! Σε συμβουλεύω επίσης να είσαι ευγενής με τον Δούκα, όπου και αν συναντηθήτε γιατί διαφορετικά θα θυμώσω πολύ.

Με αγάπη.

Ν ι ν ό ν

ΠΕΝΤΕ ΛΑΪΚΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

Όσο σκληρή και άπνη δέν τάλπεια για νάσαι, Νά λυώνω και να χάνωμαι και να μη με λυπάσαι.

Όλα μου τα ύστέρηδες και τάκαμες δικά σου, και μια ζωή που μ' άφήσες και κείνη χάρισμά σου.

Αφού λοιπόν με άρνήθηκες γλυκύτατο πουλί μου, έτείλε τον Χάρο να με βοηθ να πάρη την ψυχή μου.

Όσ' άστρα έχει ό ουρανός και φύλλα το σπαρμένο, τόσες φορές να σε φιλώ την ώρα δέν χορταίνω.

Όταν σάν ρόδο μοραθώ σάν γιασεμί θα σβύσω. Τότε να ής αγάπη μου, πώς θα σε λησιμονήσω.

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

57ον

—Όχι, διότι εσύ μόνον παρὲς σურες σὲ ἐνέδρα τον βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἀλευρόδητος χάρις στὴν ἀνδρεία του καὶ τὴν δεξιότητά του, Συμφωνεῖς;

—Ναί, εἰς ὅσα.

—Ὁ ἀνακριτὴς ἐφυῖε. Κανέναν πιά δὲν ἐνώλησε τὸν φυλακισμένον.

—Εὐκρίτετος τώρα τὴν ἀγαπήμένην.

—Μοῦ εἶπε πῶς ἀν πέθαναν, θὰ πεθάνει κι' αὐτὴ μαζὶ μου. Μὲ θυμάται ἀρὰ γέ μ' ἐχάσατε; Ἀχ! μῆτερα, μῆτερα γιὰτὶ νὰ μὴν εἶσαι κοντὰ στὸ παιδί σου;

—Τὴν ἐνάντην ἡμέραν τῆς φυλακίσεως του ἦλθεν μὴ συνοδεύει ὁ πατὴρ μὲ ἕνα ἀξιωματικὸν καὶ τοῦ ἀνέγνωσε τὸ κατηγορητήριον καὶ τὴν ἀποφασίαν.

Κατηγορούμενος δι' ἀποπειρᾶν ἐναντίον τοῦ βασιλέως, κατεδικάσθη εἰς τὸν θάνατον ἀποκεφαλισμοῦ θάνατον. Ἡ ποινὴ του θὰ ἐξέτελειτο μεθ' αὐτοῦ τὴν ἐνάντην ὥραν.

Εἶχεν ἀκομὴ 36 ὥρες ζωῆς.

Εἶχεν ἀκομὴ 36 ὥρες ζωῆς.

Εἶχεν ἀκομὴ 36 ὥρες ζωῆς.

Εἶχεν ἀκομὴ 36 ὥρες ζωῆς.

Εἶχεν ἀκομὴ 36 ὥρες ζωῆς.

Εἶχεν ἀκομὴ 36 ὥρες ζωῆς.

Εἶχεν ἀκομὴ 36 ὥρες ζωῆς.

Εἶχεν ἀκομὴ 36 ὥρες ζωῆς.

Εἶχεν ἀκομὴ 36 ὥρες ζωῆς.

Εἶχεν ἀκομὴ 36 ὥρες ζωῆς.

Εἶχεν ἀκομὴ 36 ὥρες ζωῆς.

Εἶχεν ἀκομὴ 36 ὥρες ζωῆς.

Εἶχεν ἀκομὴ 36 ὥρες ζωῆς.

Εἶχεν ἀκομὴ 36 ὥρες ζωῆς.

Εἶχεν ἀκομὴ 36 ὥρες ζωῆς.

Εἶχεν ἀκομὴ 36 ὥρες ζωῆς.

Εἶχεν ἀκομὴ 36 ὥρες ζωῆς.

Εἶχεν ἀκομὴ 36 ὥρες ζωῆς.

Εἶχεν ἀκομὴ 36 ὥρες ζωῆς.

—Πῶς μπορέσατε νὰ μῆτε ἂ δῶ μέσας;

—Ὅπως ἐθέλετε τὸ κατ' ὄρωσά σου.

—Θέλω νὰ τὸ μάθω, ἀλλοιῶς δὲν θὰ θυγῶς ζωντανός.

—Εὐὸ μὴ ἀνοίξεις! Εὐὸ μὲ δὴλῃσες! Σὲ διέταξαν νὰ μὴ μὲ λῶῃς; Ὡστε εἶδες ἀκόμα καὶ τὰ θεοσυμφυλάκιά μου;

—Ναί, κενὰ θυγῶς.

—Κενὰ νὰί; Πῶς εἶδες ἀκόμα λοιπόν; Θεέ μου; Ποιὸς μὴν πῆρε τὸν θησαυρὸν μου; τὸ χρυσοῦ μου, ποῦ τὸ μαζεύα τόσον καιρὸ;

—Θὰ σοῦ τὸ πῶ κι' αὐτό.

—Εὐὸ; Εὐὸ λοιπόν; Πῶς μου ποῖς καὶ θὰ εἶμαι ὑποτακτικός σου, δικός σου Πῆς μου τ' ὄνομα τοῦ κλέφτη;

—Ρολάν Δὲ Σαιντ Ἀντρέ!

—Ὁ υἱός μου! Μὰ τότε θὰ τὰ ἐξαναδῶ γιατί πέθανε καὶ δὲν ἐπρόλαβε νὰ τὰ δευθεύσῃ.

—Ὁ Νουστράδαμος γελᾷ.

—Ἡ ἐκδίκησίς μου εἶνε τελεία, εἶπε. Σὲ ἐλέπω σὺν ἐρπετῷ σὴ μερὰ.

—Ἡ ἐκδίκησίς σου; τὰ ἐσκότισε σὺν τῇ τῆς ἀνδρείας σου.

—Ὁ υἱός σου τὰ ἐσκότισε σὺν τῇ τῆς ἀνδρείας σου.

—Ὁ υἱός σου τὰ ἐσκότισε σὺν τῇ τῆς ἀνδρείας σου.

—Ὁ υἱός σου τὰ ἐσκότισε σὺν τῇ τῆς ἀνδρείας σου.

—Ὁ υἱός σου τὰ ἐσκότισε σὺν τῇ τῆς ἀνδρείας σου.

—Ὁ υἱός σου τὰ ἐσκότισε σὺν τῇ τῆς ἀνδρείας σου.

—Ὁ υἱός σου τὰ ἐσκότισε σὺν τῇ τῆς ἀνδρείας σου.

—Ὁ υἱός σου τὰ ἐσκότισε σὺν τῇ τῆς ἀνδρείας σου.

—Ὁ υἱός σου τὰ ἐσκότισε σὺν τῇ τῆς ἀνδρείας σου.

—Ὁ υἱός σου τὰ ἐσκότισε σὺν τῇ τῆς ἀνδρείας σου.

—Ὁ υἱός σου τὰ ἐσκότισε σὺν τῇ τῆς ἀνδρείας σου.

—Ὁ υἱός σου τὰ ἐσκότισε σὺν τῇ τῆς ἀνδρείας σου.

—Ὁ υἱός σου τὰ ἐσκότισε σὺν τῇ τῆς ἀνδρείας σου.

—Ὁ υἱός σου τὰ ἐσκότισε σὺν τῇ τῆς ἀνδρείας σου.

—Ὁ υἱός σου τὰ ἐσκότισε σὺν τῇ τῆς ἀνδρείας σου.

—Ὁ υἱός σου τὰ ἐσκότισε σὺν τῇ τῆς ἀνδρείας σου.

—Ὁ υἱός σου τὰ ἐσκότισε σὺν τῇ τῆς ἀνδρείας σου.

—Ὁ υἱός σου τὰ ἐσκότισε σὺν τῇ τῆς ἀνδρείας σου.

—Ὁ υἱός σου τὰ ἐσκότισε σὺν τῇ τῆς ἀνδρείας σου.

ἦσαν κοσμοπολίτες δὲσαν ἀφορὴ τὴν ἀνατροπὴν καὶ παριστῆν τὴν ἐμφάνισιν.

Τὴν ἡμέραν τὸν στρατιωτικὸν ἐπιδείξαν ἀνέστησε μέσας τοῦς ἀλλοῦς νὰ λῶῃ τὸν Μπωρεδέρ τὸν ὁποῖον δὲν εἶχεν λῶῃ ἀποτοῦ ἡλίου.

Ὁν αὐτὸς εἰς τὴν ὁδὸν ἱσοσεραν περὶ μὲ τὴν Μαργαρίταν.

Εὐστῆθι μέσας στὸ πλῆθος καὶ ἐγύρισεν καὶ παρηκολούθησε τὴς παρελάσεις τὸν εὐγενῶν, τὸν κυρίων τῆς τιμῆς τὸν μονομαχιῶν.

Σαφικὰ εἶδεν ἐνῶπιόν τῆς τοῦς τέσσαρας ἱπποτάς τοῦ Μπωρεδέρ μὲ μεγαλὴν στολὴν.

—Πῶς σεῖς; ρώτησε. Σεῖς στήν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως;

—Τῆς βασιλείας, εἶπεν ὁ Τριν κενεῖν.

—Τῆς βασιλείας;

—Ναί καὶ μόνον στὸ Λουδέρ, προσέθεσε ὁ Κορποντινιάλ.

Στὰ διαμερίσματα τῆς Α. Μ. συνέχισεν ὁ Στρατάρχης.

Μία ἐρώτησις ἐφῆσεν στὰ χεῖλη τῆς Μύρτας.

—Εὐκρίτος;

—Αὐτοὺς οὐκ ἐκείνον δὲν εἶχε ἡλροφωρήθῃ τίποτε.

Ἡ ἱστορικὴ ἡμέρα παρήλασε μὲ τὸ ἐπισημόνιο τοῦ βασιλικοῦ ὁρμηκτοῦ ὁ Μύρτα ὁμοῦ δὲν εἶδε τιποτένη ἀπὸ τὴν τραγικὴν ἐκείνην περιπέτειαν, μόνον μὴ κραυγὴν ἐφύσεν ἕως τὰ αὐτὰ τῆς.

—Ὁ βασιλεὺς ἐπιηλώθηκε. Ὁ βασιλεὺς δὲν πέθανε.

Μὰ ἀγωνίαν ἐτρεψε νὰ λῶῃ τοῦς τέσσαρας ἀμειψόμενους ἡνὰ νὰ λάβῃ πληροφόρησι σχετικὰ μὲ τὸν ἀγαπημένον τῆς.

—Τὶ τοῦ συνέδῃ; Ποῦ εἶνε; εἰ, ρώτησε.

—Συνελήφθη.

—Ἀπὸ ποῦ;

—Ἀπὸ τὸν Ρονσερόλ.

—Μὰ αὐτὸς εἶνε στὸ Σατε-λέ.

—Ἦταν. Ὁ βασιλεὺς τὸν ἡλευθέρωσε. Τώρα εἶνε πῶς δύναται ἀπὸ ποῦ.

Ἡ Μύρτα ἐρρίγησε. Ἡ ζήλεια ὅτι ὁ κόσμος γυρίζε περὶ τῆς Ἡ ψυχὴ τῆς ἦταν πληγωμένη θαρεῖα.

—Γιατὶ τὸν συνέλαβαν; ρώτησε.

—Ὁ ἴδιος τὸ θέλησε εἶπε ὁ Τρινκενθίλ.

—Ναί, ὁ ἴδιος γιατί δὲν ἦθε λει νὰ ἐξακίον τὸν Ρονσερόλ.

Ἡ Μύρτα ἐρρίγησε. Ἡ ζήλεια τὴν ἐδάγκωνε στήν καρδίαν.

Ὁ Μπωρεδέρ δὲν ἤθελε νὰ πληθῇ τὸν πατέρα τῆς ἀγαπημένης του, προτιμήσας νὰ συλληφθῇ.

—Πόσο τὴν ἀγαπᾷ! ἐσκέφθη.

Καὶ μὴ σκέψις τῆς ἦθε δύναται καὶ ἐλπίσιν.

—Πρέπει νὰ τὸν σώσω.

Ἐπιηρωρήθηκε ὅλες τῆς αἰετομερείας τῆς συλλήψεώς του.

—Μπορεῖ κανεὶς νὰ σὰς πλησιάσῃ στὸ Λουδέρ ἐν ὅσῃς χρειάζεται; ρώτησε τοῦς σωματοφύλακας.

—Ναί. Ἀρκεῖ τὸ σύνθημα «Περρερόν».

Ἡ Μύρτα ἐφυγὲ τρέχουσα.

—Θὰ τὸν σώσῃ αὐτὴ! ἐσκέφθη καὶ οἱ ἱπποτάς.

Ἡ ΜΗΤΕΡΑ

—Πῶς θὰ τὸν σώσω; ἐσκέφθη τὸ διευθυνομένης τὴν ὁδὸν Τισσεραντερί.

ἦσαν κοσμοπολίτες δὲσαν ἀφορὴ τὴν ἀνατροπὴν καὶ παριστῆν τὴν ἐμφάνισιν.

Τὴν ἡμέραν τὸν στρατιωτικὸν ἐπιδείξαν ἀνέστησε μέσας τοῦς ἀλλοῦς νὰ λῶῃ τὸν Μπωρεδέρ τὸν ὁποῖον δὲν εἶχεν λῶῃ ἀποτοῦ ἡλίου.

Ὁν αὐτὸς εἰς τὴν ὁδὸν ἱσοσεραν περὶ μὲ τὴν Μαργαρίταν.

Εὐστῆθι μέσας στὸ πλῆθος καὶ ἐγύρισεν καὶ παρηκολούθησε τὴς παρελάσεις τὸν εὐγενῶν, τὸν κυρίων τῆς τιμῆς τὸν μονομαχιῶν.

Σαφικὰ εἶδεν ἐνῶπιόν τῆς τοῦς τέσσαρας ἱπποτάς τοῦ Μπωρεδέρ μὲ μεγαλὴν στολὴν.

—Πῶς σεῖς; ρώτησε. Σεῖς στήν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως;

—Τῆς βασιλείας, εἶπεν ὁ Τριν κενεῖν.

—Τῆς βασιλείας;

—Ναί καὶ μόνον στὸ Λουδέρ, προσέθεσε ὁ Κορποντινιάλ.

Στὰ διαμερίσματα τῆς Α. Μ. συνέχισεν ὁ Στρατάρχης.

Μία ἐρώτησις ἐφῆσεν στὰ χεῖλη τῆς Μύρτας.

—Εὐκρίτος;

—Αὐτοὺς οὐκ ἐκείνον δὲν εἶχε ἡλροφωρήθῃ τίποτε.

Ἡ ἱστορικὴ ἡμέρα παρήλασε μὲ τὸ ἐπισημόνιο τοῦ βασιλικοῦ ὁρμηκτοῦ ὁ Μύρτα ὁμοῦ δὲν εἶδε τιποτένη ἀπὸ τὴν τραγικὴν ἐκείνην περιπέτειαν, μόνον μὴ κραυγὴν ἐφύσεν ἕως τὰ αὐτὰ τῆς.

—Ὁ βασιλεὺς ἐπιηλώθηκε. Ὁ βασιλεὺς δὲν πέθανε.

Μὰ ἀγωνίαν ἐτρεψε νὰ λῶῃ τοῦς τέσσαρας ἀμειψόμενους ἡνὰ νὰ λάβῃ πληροφόρησι σχετικὰ μὲ τὸν ἀγαπημένον τῆς.

—Τὶ τοῦ συνέδῃ; Ποῦ εἶνε; εἰ, ρώτησε.

—Συνελήφθη.

—Ἀπὸ ποῦ;

—Ἀπὸ τὸν Ρονσερόλ.

—Μὰ αὐτὸς εἶνε στὸ Σατε-λέ.

—Ἦταν. Ὁ βασιλεὺς τὸν ἡλευθέρωσε. Τώρα εἶνε πῶς δύναται ἀπὸ ποῦ.

Ἡ Μύρτα ἐρρίγησε. Ἡ ζήλεια ὅτι ὁ κόσμος γυρίζε περὶ τῆς Ἡ ψυχὴ τῆς ἦταν πληγωμένη θαρεῖα.

—Γιατὶ τὸν συνέλαβαν; ρώτησε.

—Ὁ ἴδιος τὸ θέλησε εἶπε ὁ Τρινκενθίλ.

—Ναί, ὁ ἴδιος γιατί δὲν ἦθε λει νὰ ἐξακίον τὸν Ρονσερόλ.

Ἡ Μύρτα ἐρρίγησε. Ἡ ζήλεια τὴν ἐδάγκωνε στήν καρδίαν.

Ὁ Μπωρεδέρ δὲν ἤθελε νὰ πληθῇ τὸν πατέρα τῆς ἀγαπημένης του, προτιμήσας νὰ συλληφθῇ.

—Πόσο τὴν ἀγαπᾷ! ἐσκέφθη.

Καὶ μὴ σκέψις τῆς ἦθε δύναται καὶ ἐλπίσιν.

—Πρέπει νὰ τὸν σώσω.

Ἐπιηρωρήθηκε ὅλες τῆς αἰετομερείας τῆς συλλήψεώς του.

—Μπορεῖ κανεὶς νὰ σὰς πλησιάσῃ στὸ Λουδέρ ἐν ὅσῃς χρειάζεται; ρώτησε τοῦς σωματοφύλακας.

—Ναί. Ἀρκεῖ τὸ σύνθημα «Περρερόν».

Ἡ Μύρτα ἐφυγὲ τρέχουσα.

—Θὰ τὸν σώσῃ αὐτὴ! ἐσκέφθη καὶ οἱ ἱπποτάς.

Ἡ ΜΗΤΕΡΑ

—Πῶς θὰ τὸν σώσω; ἐσκέφθη τὸ διευθυνομένης τὴν ὁδὸν Τισσεραντερί.

ἦσαν κοσμοπολίτες δὲσαν ἀφορὴ τὴν ἀνατροπὴν καὶ παριστῆν τὴν ἐμφάνισιν.

Τὴν ἡμέραν τὸν στρατιωτικὸν ἐπιδείξαν ἀνέστησε μέσας τοῦς ἀλλοῦς νὰ λῶῃ τὸν Μπωρεδέρ τὸν ὁποῖον δὲν εἶχεν λῶῃ ἀποτοῦ ἡλίου.

Ὁν αὐτὸς εἰς τὴν ὁδὸν ἱσοσεραν περὶ μὲ τὴν Μαργαρίταν.

Εὐστῆθι μέσας στὸ πλῆθος καὶ ἐγύρισεν καὶ παρηκολούθησε τὴς παρελάσεις τὸν εὐγενῶν, τὸν κυρίων τῆς τιμῆς τὸν μονομαχιῶν.

Σαφικὰ εἶδεν ἐνῶπιόν τῆς τοῦς τέσσαρας ἱπποτάς τοῦ Μπωρεδέρ μὲ μεγαλὴν στολὴν.

—Πῶς σεῖς; ρώτησε. Σεῖς στήν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως;

—Τῆς βασιλείας, εἶπεν ὁ Τριν κενεῖν.

—Τῆς βασιλείας;

—Ναί καὶ μόνον στὸ Λουδέρ, προσέθεσε ὁ Κορποντινιάλ.

Στὰ διαμερίσματα τῆς Α. Μ. συνέχισεν ὁ Στρατάρχης.

Μία ἐρώτησις ἐφῆσεν στὰ χεῖλη τῆς Μύρτας.

—Εὐκρίτος;

—Αὐτοὺς οὐκ ἐκείνον δὲν εἶχε ἡλροφωρήθῃ τίποτε.

Ἡ ἱστορικὴ ἡμέρα παρήλασε μὲ τὸ ἐπισημόνιο τοῦ βασιλικοῦ ὁρμηκτοῦ ὁ Μύρτα ὁμοῦ δὲν εἶδε τιποτένη ἀπὸ τὴν τραγικὴν ἐκείνην περιπέτειαν, μόνον μὴ κραυγὴν ἐφύσεν ἕως τὰ αὐτὰ τῆς.

—Ὁ βασιλεὺς ἐπιηλώθηκε. Ὁ βασιλεὺς δὲν πέθανε.

Μὰ ἀγωνίαν ἐτρεψε νὰ λῶῃ τοῦς τέσσαρας ἀμειψόμενους ἡνὰ νὰ λάβῃ πληροφόρησι σχετικὰ μὲ τὸν ἀγαπημένον τῆς.

—Τὶ τοῦ συνέδῃ; Ποῦ εἶνε; εἰ, ρώτησε.

—Συνελήφθη.

—Ἀπὸ ποῦ;

—Ἀπὸ τὸν Ρονσερόλ.

—Μὰ αὐτὸς εἶνε στὸ Σατε-λέ.

—Ἦταν. Ὁ βασιλεὺς τὸν ἡλευθέρωσε. Τώρα εἶνε πῶς δύναται ἀπὸ ποῦ.

Ἡ Μύρτα ἐρρίγησε. Ἡ ζήλεια ὅτι ὁ κόσμος γυρίζε περὶ τῆς Ἡ ψυχὴ τῆς ἦταν πληγωμένη θαρεῖα.

—Γιατὶ τὸν συνέλαβαν; ρώτησε.

—Ὁ ἴδιος τὸ θέλησε εἶπε ὁ Τρινκενθίλ.

—Ναί, ὁ ἴδιος γιατί δὲν ἦθε λει νὰ ἐξακίον τὸν Ρονσερόλ.

Ἡ Μύρτα ἐρρίγησε. Ἡ ζήλεια τὴν ἐδάγκωνε στήν καρδίαν.

Ὁ Μπωρεδέρ δὲν ἤθελε νὰ πληθῇ τὸν πατέρα τῆς ἀγαπημένης του, προτιμήσας νὰ συλληφθῇ.

—Πόσο τὴν ἀγαπᾷ! ἐσκέφθη.

ΕΞΩΤΙΚΑ ΚΗΣΙΑ

Η ποιητική ΜΑΡΤΙΝΙΚΑ

Μια από τις πιο άρσιες και πραγματικά ποιητικές χώρες είναι και η Μαρτινική με το αιώ των γελαστό περιβάλλον της. Η ζωή της είναι ιδιαίτερα χαρακτηριστική, διότι διατελούσα επί μακρόν σε έναν από τους πιο προσιτά και υγιεινά ορεινά ορεινά της γαλλικής θύρας καθώς και τις διάφορες προλήψεις τις οποίες οι μαύροι Ιθαγενείς ανέμεναν και παράδοξο τρόπο με τα παλαιά πατροπαράδοτα εθίμα τους.

Στο μαγικό αυτό νησί οι ώρες περνούν ευχάριστα και με αφανταστή ποικιλία. Μπορεί κανείς να γελά, να ονειροπολή, ή και να χαζεύει ακόμη, ξεπλωμένος στην κρεμαστή του κούνια, ενώ κάτω στο περβάζι, κυνηγώντας οι ασιδωρές, κελάριστοι οι ολόδροσοι πηγές ανάμεσα στα πολύχρωμα άνθη ή ψάλλουν επάνω στους κλαύους τα ποικίλα χρώμα πουλιά. Οι κηποι ευωδιασούν από εξωτικά μυρωμένα άνθη της Μαρτινίκας και τα δελιάνα από θανάλλαν. Μόλις δε νυχτώσει ακούεται το μονότονο Τάμ-Τάμ που προκαλεί την Ιθαγενή νεότητά στο χορό.

Η Μαρτινική είναι ο παραδεισένιος των θυγατέρων της Εύας. Ο παρθένος αυτός όμως είναι έντελως πρωτόγονος, πλασμένος από μια αφρόντιση ευτυχία την οποία η τροπική φύσις μοιράζει αφρόντως μαζί με τα πορτοκαλλία, τα μήλα και τις ανανάδες.

Οι μαύρες νέες της Μαρτινίκας έχουν καταμάρμαρα μεγάλα μάτια, δέρμα σκούρο και πολύ κατασπάρη μαλλιά. Φορούν στο κεφάλι τους ένα παντήλι και σε αυτά διπλά στρογγυλά σκουλαρίκια. Η κροστή της Μαρτινίκας είναι ασημένια, έχει ένα «αντοντού» δηλαδή ένα νέο που την λατρεύει. Για να είναι δε βέβαια ότι της είναι πιστός το έχει ρίξει στο πωτήρι του μια μαγική σκονή την οποία κατασκευάζουν οι μάγισσες της νήσου με φυτά, φλοιούς και φτερά πεταλούδας.

Ο «αντοντού» της Μαρτινίκας γράφει έρωτικά γράμματα γεμάτα πάθος και σε ύφος που δεν είναι καθόλου χυδαίο. Το περιεργό είναι ότι οι νέοι της Μαρτινίκας τρελλανόνται για την φιλολογία. Οι περισσότεροι δε ζέουν να διαβάσουν και να γράψουν. Συνεκρότησαν λοιπόν διάφορες φράσεις από μυθιστορήματα που διέβασαν και τις μεταχειρίζονται με μεγάλη τέχνη στην καταλλήλη στιγμή. Ο νέος παρακαλεί την αγαπημένη του να μη τον αφήσει να μαράι νεται, περιστερώσει. Την αποκαλεί αγαπημένο του άγγελό αστρο της ζωής του ή λατρευτή Αφροδίτη. Ίδου τώρα το τέλος μιας τέτοιας έρωτικής επιστολής.

«Σενόττα, τί θ' άπογίνο πιά; Λυώνω μέσα στην έρημο. Δεν ξέρεις πως η αγάπη είναι το καλύτερο γλυκό; Έχω στο περιόχει μου όλων των ειδών τα όπια, έχω ένα ασημένιο κρεβάτι από άνα καρδόν και όταν γυρίω από το ψάρεμά μου έχω ένα ψάρι... Σενόττα, μικρό παραδείσιο κουλουδι, η καρδιά μου σκίρτα για σένα, περισσότερο απ' ό,τι σκίρτα ένα νεογέννητο έριφι...»

Πώς βλέπετε τώρα ύστερα από τόσο θερμές έρωτικές εκδηλώσεις να μην έπιστευθούν οι γάμοι; Και ιδού μια γαμήλια πομπή της Μαρτινίκας:

Οι άνδρες έχουν μεταβληθεί σε κωμικούς ιππότες, καθώς φορούν ρεδιγκότες της έποχής Λουδοβίκου Φιλίππου, ψηλά καπέλλα τοποθετημένο στραβά επάνω στα τεράστια μαλλιαρά κεφάλια τους. Η νεονύμφος σηκώνει την σούρα της φούστας της που είναι όλο κληρο κεντημένη με άνθη, όπως συμβαίνει και με το μεσοφόρι. Το γαμήλιον γεύμα προσφέρεται κατά τα έθιμα του τόπου από τους συγγενείς των νεονυμφών. Τρώγουν ψάρια και πίνουν κρασί πορτοκαλλίου. Στο τέλος δε τρώγουν φρούτα σε κομπόστα και «εξελόδες» από χουρμάδες.

Όταν νυχτώσει, αρχίζει να παίζει ρυθμικά το μπάντζο. Με τον έπισημότερο τρόπο οι καβαλιέροι κάνουν υποκλίσεις και οι νέες χορεύουν χτυπώντας τα τακούνια τους. Αφού η νεονύμφος θα ζενήσεται στον άρωματισμένο νυφικό θαλάμο. Οι φίλες της θα έλθουν να της προσφέρουν ένα «σόντο», ποτόν αποτελούμενο από γάλα, άσπραδάκια αιώγων καλοχημημένα και ψιλή κανέλλα.

Η νέα αυτή γυναίκα θα γεννήσει ένα σωρό μωρούδελια και θα περνά τον καιρό της κοιμισμοποιούστας με τους πλανονόους έμπόρους και τις γειτόνισες. Θα καθεται με άφελεια στο κατώφλι της, γεμάτη υπερφάνεια όταν βυζαίνει το τριετές παιδάκι της, το όποιον μεγαλώνει χωρίς κανένα περιορισμό, φορώντας ένα έλαφρότατο που κομπούει.

Οι γονείς της Μαρτινίκας δεν τρομάζουν καθόλου όταν κάνουν πολλά παιδιά. Τι τους ενδιαφέρει η φτώχεια; Οι ζευγαροί είναι τόσο απλοί, και το δένδρο που παράγει το άλευρο τους χαρίζει με μερικές δεκάρες το ψωμί μιας όλοκληρης οικογενείας.

Στην εκ μπαμπού καλύβη το παιδί είναι ο βασιλεύς. Το περιποιούνται τρυφερώτατα χωρίς να λαμβάνουν καθόλου υπ' όψιν τις προφύλαξεις που επιβάλλει η επιστήμη.

Το παιδί διατίθεται άμέσως μόλις γεννηθεί και αυτό γά να μη προλάβουν τα κακά πνεύματα να το κακοτυχίσουν. Ο φύλαξ άγγελος επιβλέπει έτσι την κούνια του και διώχνει τους διαβόλους οι οποίοι παραμονεύουν τα μικρά και κυνηγούν χωρίς όλιχο τις άδρές ψυχές.

Αυτά και πολλά άλλα πιστεύουν οι Ιθαγενείς για τα παιδιά τους. «Αν τα δόντια του μικρού έγιναιουν χωρίς πόνους αυτό όφειλεται στο περιβέραιο από «σπόρους» του Ιακώβ» που φέρει στο λαμό του.

Είνα άφ' έτέρου άπλάουσις ν' άκούη κανείς τις γογγές της Μαρτινίκας στα όρενά έβιος χωριά να διηγούνται χίλιες δυό ιστορίες για τα κακοποιά πνεύματα. Οι ιστορίες αυτές οι όποιες έλκινισαν τόσες και τόσες γενεές.

Πό γραφική ζωή άπ' εκείνη που έβρίσκει κανείς στην Μαρτινική είναι άδύνατο να επιθυμήση.

ΟΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΣ

Την 8ην Μαΐου του 1902 η Μαρτινική όπαση μία φοβερή καταστροφή. Ένα σθεαμένο ήφαιστο έξερράγη εκ νέου και κατέκλυσε με φλογερή λάβα τον Άγιο Πέτρο, την οικονομική πρωτεύουσα της με φλογερή λάβα τον Άγιο Πέτρο, την οικονομική πρωτεύουσα της νήσου όπου δεν έώθησε παρά ένας μόνο μαύρος κλεισμένος στην φυλακή. Οι πόλεις Άγιος Πέτρος (26.000 κάτοικοι) και Ίερσπώστο (5.000) καταστράφησαν εκ βάθρων. Μερικά χρόνια άργότερα όμως οι νεκρές αυτές πόλεις άναστήτησαν.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ
Η Μαρτινική ανέκαλύφθη από τον Κολόμβου το 1502, είβα δε ν' αποβιβάζονται στα πόδια έδάφη της οι πρώτοι Γάλλοι άποικοι το 1635. Το 1664 ο περίφημος Κολμπερ, ύπουργός του Λουδοβίκου 14ου άγόρασε την νήσο απ' τους Ισπανούς και την έκανε Γαλλική κτήση. Έκτοτε η νήσος κατελήφθη τρεις φορές και έκρατήθη από τον Άγγλον οι όποιοι είχαν την κυριαρχία των θαλασσών. 1) Από το 161-1763, 2) από το 1794-1802 και 3) από το 1809-1814

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΟ ΤΕΤΡΑΔΙΟ

Ο Μπαλζάκ ήσυχόλειτο με την γραφολογία και υπεστήριζε ότι έχει επιτυχίες μοναδικές. Μία κυρία του έφερε μία μέρα ένα μαθητικό τετράδιο.

— Μπορείτε να μου πείτε, άγαπητή μάιτρο, ποιά θα είναι το μέλλον αυτού του παιδιού;

— Ο Μπαλζάκ εξέητασε το τετράδιο και κατόπιν εξάρωσε τα φρύδια.

— Είσαθε μητέρα του; έρωτησε.

— Όχι.

— Τότε, θα σάς πω την αλήθεια. Δεν θα κάνει τίποτε καλό στη ζωή του.

Η κυρία έβαλε τα γέλια.

— Άλλά, κ Μπαλζάκ, δεν ά γανγωνρίζετε τον γραφικό χαρακτήρα σας; Αυτό το τετράδιο είναι δικό σας!

Η ιστορία δεν άναφέρει την άπάντησή του Μπαλζάκ.

ΤΟ ΠΟΥΛΙ

Ο Ναπολέων σε μία έπισκεψή του στο Ρουέν, όπου έήγνε για να μελέτησθ τα έργα που έγένοντο στον Σηκουάνα για να κάνουν πλώτο τον ποταμό και από με γάλα σκάφη, συνήντησε έναν νέο μηχανικό με ύφος πολύ όνειροπόλο. Θέλοντας να τον φέρη σε δύσκολη θέση, για να γέλασθ, του υπέδειξε τη μία επάνω στην άλλη, διάφορες έρωτήσεις:

— Τι πάθος έχει αυτός ο ποταμός σ' αυτό το σημείο;

— Τόσα μέτρα. Μεγαλειότατα.

— Τι βάθος;

— Τόσα πόδια.

— Και τώρα, ήγτε μου — έ πρόσθεσε κοροϊδευτικά — πόσα πουλιά διασχίζουν αυτή τη στιγμή τον Σηκουάνα;

— Ο νέος μηχανικός υπεκάθισθ και άπάντησε:

— Ένα, Μεγαλειότατα. Άλ. λά άπότς!

ΤΟ ΑΥΤΟΓΡΑΦΟ

Ο Γκαρσίν Μπουσιέ, μόνηος γραμματέας της Γαλλικής Άκαδημίας, άνήγγειλε κάποτε με ύπερσφάνεια στον Ρενάν ότι μία έπιστολή του έπώληθη στην αίθουσα που πωλούνται τα ατόγγραφα, πολύ όκριώτερα από ένα γράμμα του συγγραφέως των «Αποστόλων».

— Το ξέρω, του άπάντησε ο Ρενάν. Δεν υπάρχει όμως λόγος να είσαθε υπερήφανος γι' αυτό. Η έπιστολή σας περιείχε τρία όρθο γραφικά λάθη. Μου την έφερε έ κύριος από την άγόρασε και μου είπα επί λέξει: «Έπιστρέψατε αύτη την έπιστολή στον κ Μπουσιέ».

— Είμαι δυστυχισμένη! Πείθομαι κάθε μέρα περισσότερο ότι ο άνδρας μου με πανδρεύθηκε για την προικα μου μόνο.

— Πρέπει λοιπόν να σε άνακουείλθ η σκέψη ότι ο σύζυγός σου ξέν είναι τόσο ήλιθιος όσο φαίνεται!

ΤΟΝ ΕΚΑΥΕ

— Σήμερα, φίλε μου, κλείνει ένας όλοκληρος μήνας από την ήμερα που με φίλοεινε.

— Θα σ' έχουν επιδομήσει άσφαλώς η γυναίκα σου και τα παιδιά σου!

— Έχεις δίκιο. Θα τους γράψω λοιπόν να έλθουν όλοι εδώ!

— Ένας γυνός του μεγάλου Ά. Ρομάν. Δεν ήταν εύτυχής.

Ερώτησε έναν δερβίση τι να κάνει και αυτός τον συνεδούλευσε να φορέσθ το πουκάμισό ενός άνθρώπου εύτυχισμένου. Έγύρισε γάρος και πολιτείες, δεν έβρισκε όμως πουθενά κανένα εύτυχισμένο. Από όλους κάτι έλειπε για να είναι εύτυχής.

Επί τέλους συνήντησε έναν ά. γρότη που τραγουδούσε καλλιερ γώντας το χορτάφι του.

Είσα εύτυχής; — τόν ρώτησε.

Μάλιστα, άπάντησε ο άγρότης.

Δεν επιθυμείς τίποτε;

Τίποτε άπολύτως.

Πούλησε μου το πουκάμισό σου.

Το πουκάμισό μου! Έκανε ο άγρότης οκαμένος στα γέλια. Μα δεν έχω πουκάμισο!

Εάν περιήρχετο εις γνώσιν του κοινού, θα εξημιονόταν η Γαλλική Άκαδημία Γι' αυτό την άγόρα, σά.

ΤΟ ΠΟΥΚΑΜΙΣΟ

Ένας γυνός του μεγάλου Ά. Ρομάν. Δεν ήταν εύτυχής.

Ερώτησε έναν δερβίση τι να κάνει και αυτός τον συνεδούλευσε να φορέσθ το πουκάμισό ενός άνθρώπου εύτυχισμένου. Έγύρισε γάρος και πολιτείες, δεν έβρισκε όμως πουθενά κανένα εύτυχισμένο. Από όλους κάτι έλειπε για να είναι εύτυχής.

Επί τέλους συνήντησε έναν ά. γρότη που τραγουδούσε καλλιερ γώντας το χορτάφι του.

Είσα εύτυχής; — τόν ρώτησε.

Μάλιστα, άπάντησε ο άγρότης.

Δεν επιθυμείς τίποτε;

Τίποτε άπολύτως.

Πούλησε μου το πουκάμισό σου.

Το πουκάμισό μου! Έκανε ο άγρότης οκαμένος στα γέλια. Μα δεν έχω πουκάμισο!

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΕΗΓΕΙΤΑΙ

Στον Ζωολογικό κήπο. Ο ά. πιαστέρας προς τον φύλακα: —Πάρε! Αυτή η στρουθοκάμηλος μίλει και τραγουδά; Μα άποτέλει ένα φαινόμενο καταπληκτικό.

— Όχι, αλλά τόσο... Θα ξέρεις, έ έδωσα ότι οι στρουθοκάμηλοι καταβροχθίζουν ό,τι όρουν. Ε, λοιπόν, αυτή έχει καταπιή από χρώς ένα ραδιόφωνο!

Ο ΗΡΩΣ

—Έγώ έρέθηκα κάποτε πρόσωπο με πρόσωπο μ' ένα τρέμερο λεοντάρι. Το θηρίο ώριμος έναν τόν μου μουγκρίζοντας. Έγώ όμως δεν τα έχασα. Το έκώταξα κατάματα, δίχως να κινηθώ κα θόλου, και το διάταξα: «Σιωπή! Κάθισε ήσυχά!»

—Διάβολε!... Και πόση απόστασις σας έχωριζε;

— Ά, πολύ λίγη: Το πάχος των καγκέλων του κλουβιού του!

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

—Είμαι δυστυχισμένη! Πείθομαι κάθε μέρα περισσότερο ότι ο άνδρας μου με πανδρεύθηκε για την προικα μου μόνο.

— Πρέπει λοιπόν να σε άνακουείλθ η σκέψη ότι ο σύζυγός σου ξέν είναι τόσο ήλιθιος όσο φαίνεται!

ΤΟΝ ΕΚΑΥΕ

— Σήμερα, φίλε μου, κλείνει ένας όλοκληρος μήνας από την ήμερα που με φίλοεινε.

— Θα σ' έχουν επιδομήσει άσφαλώς η γυναίκα σου και τα παιδιά σου!

— Έχεις δίκιο. Θα τους γράψω λοιπόν να έλθουν όλοι εδώ!

— Ένας γυνός του μεγάλου Ά. Ρομάν. Δεν ήταν εύτυχής.

Ερώτησε έναν δερβίση τι να κάνει και αυτός τον συνεδούλευσε να φορέσθ το πουκάμισό ενός άνθρώπου εύτυχισμένου. Έγύρισε γάρος και πολιτείες, δεν έβρισκε όμως πουθενά κανένα εύτυχισμένο. Από όλους κάτι έλειπε για να είναι εύτυχής.

Επί τέλους συνήντησε έναν ά. γρότη που τραγουδούσε καλλιερ γώντας το χορτάφι του.

Είσα εύτυχής; — τόν ρώτησε.

Μάλιστα, άπάντησε ο άγρότης.

Δεν επιθυμείς τίποτε;

Τίποτε άπολύτως.

Πούλησε μου το πουκάμισό σου.

Το πουκάμισό μου! Έκανε ο άγρότης οκαμένος στα γέλια. Μα δεν έχω πουκάμισο!

Εάν περιήρχετο εις γνώσιν του κοινού, θα εξημιονόταν η Γαλλική Άκαδημία Γι' αυτό την άγόρα, σά.

Ερώτησε έναν δερβίση τι να κάνει και αυτός τον συνεδούλευσε να φορέσθ το πουκάμισό ενός άνθρώπου εύτυχισμένου. Έγύρισε γάρος και πολιτείες, δεν έβρισκε όμως πουθενά κανένα εύτυχισμένο. Από όλους κάτι έλειπε για να είναι εύτυχής.

Επί τέλους συνήντησε έναν ά. γρότη που τραγουδούσε καλλιερ γώντας το χορτάφι του.

Είσα εύτυχής; — τόν ρώτησε.

Μάλιστα, άπάντησε ο άγρότης.

Δεν επιθυμείς τίποτε;

Τίποτε άπολύτως.

Πούλησε μου το πουκάμισό σου.

Το πουκάμισό μου! Έκανε ο άγρότης οκαμένος στα γέλια. Μα δεν έχω πουκάμισο!

Εάν περιήρχετο εις γνώσιν του κοινού, θα εξημιονόταν η Γαλλική Άκαδημία Γι' αυτό την άγόρα, σά.

Ερώτησε έναν δερβίση τι να κάνει και αυτός τον συνεδούλευσε να φορέσθ το πουκάμισό ενός άνθρώπου εύτυχισμένου. Έγύρισε γάρος και πολιτείες, δεν έβρισκε όμως πουθενά κανένα εύτυχισμένο. Από όλους κάτι έλειπε για να είναι εύτυχής.

Επί τέλους συνήντησε έναν ά. γρότη που τραγουδούσε καλλιερ γώντας το χορτάφι του.

Είσα εύτυχής; — τόν ρώτησε.

Μάλιστα, άπάντησε ο άγρότης.

Ωραϊε μου ΤΙΤΙ...

Σα χαριτωμένη ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Όπως κάθε πρωί, από της ό κτώ, ο κ Μπρεντώ εκάθισε στο τραπέζι της εργασίας του, στο καλά θερμαινόμενο γραφείο του, μακριά από τον θόρυβο του δρόμου και όπου τον επροσέτασε άπο τα πτήγαντα και έλα της γυναικάς του, η αυστηρή διαταγή που είχε δώσει. Ο άνθρωπος αυτός έχε άπόλυτη άγάπη μοναχίας και ήσυχίας. Επί είκοσι χρόνια έμελειούσε την έρήμω της ύπαιθρου σε διάφορα κράτη της Ευρώπης.

Οι άνακαινώσεις που έκανε επ' αυτό του σούδαρου προέλήματος σε διάφορες συγκεντρώσεις διανοούμενων τον είχαν κάνει άρκετά διάσημο.

Καμμία οικονομική στενωπρία δεν τον άπασχολούσε. Παιδιά δεν είχε. Η ήρεμη όφροσύνη της κ. Μπρεντώ του άρκουσε. Όλα του τα όνειρα, όλες του οι ψυχικές κλίσεις, ό,τι του άπέμενε άκόμη νέο με τα πνήγαντα που έπληθαζε συγκεντρώσαν στην καταπληκτική της τρυμής μασιότης, ή ό παλασάν ένα νέο Ηρώκλη, δεν τον άφηνε να ήσυχάζη.

Αυτό το πρωί ήταν σάν όλα τα άλλα. Και με το μέτωπό μέσα στο χέρι, το μυαλό να παίζει άνετα άνάμεσα στους άγκυλωτούς θάμνους των στατιστικών, αίσθανόταν άπόλυτα εύτυχισμένος όταν άν πήγνε το κουδούνι του τηλεφώνου. Ξεκρέμασε το άκουστικό νομίζοντας ότι τον καλούσε κάποιος συνάδελφος. Μία φωνή άγνώστη, μία γυναίκα φωνή, νέα, εύθυμη, έρώτησε:

— Έσύ είσαι, ώραϊε μου Τι. τί;

Σαστισμένος από την έκπληξη, ο κ Μπρεντώ έκαμε «Χουμ!» Ένα «χουμ» που έμοιαζε έξ ίσου μ' ένα «χι ή μ' ένα ναί. Η φωνή έξακολουθούσε:

— Έγώ μιά εύχάριστη είδηση γά σου άναγγέλλω: άπόψε είμαι έλεύθερη. Έπομένως ραντεβού στο συνήθισμένο μας ζαχαροπλαστήριο, στις 9, στην πλατείτσα Σαταντέν. Είσα εύχάριστη πένες έ, όμορφη λη μου Τιτί... Μα γιατί δεν είσπανάς; Ά! μαντέψτε. Θα έμπεροκονία η γυναίκα σου. Θα έμπεροσε να σ' άκούση. Έχεις δίκιο να είσαι προσεκτικός. Μα άκούσε με, ώραϊε μου Τιτί...

Η πρώτη κίνησή του κ. Μπρεντώ ήταν να θιάλθ από την άπάτη αυτή την τρελλή, η όποια άσφαλώς είχε κάνει λάθος στον όριθμό του τηλεφώνου. Γιατί έσάπα σε όμως; Δεν τό ήξερε, γιατί αύτη η φωνή τον εύκλινε και τον εύκλινεσαν άκόμη περισσότερο ρο τα λόγια αύτα που δεν προορίζονταν γι' αυτόν. «Όστε...»

Ο παρών άνδρας που τους άγαστούν με έναν κρυφόν έρωτα μυστηριώδη άνδρες που τους φωνάζουν: άφνημα να μπορούσε στην δυνάη αυτήν έπικλιναι να προώση το μυστικό του, προσπαθούσε να φαντασθή εκείνη την όποιαν δεν έπαυε να σκέπτεται. Νά, θα ήταν μά νάκα γυναίκα, μία πολύ νέα γυναίκα, ξανθή, με μεγάλα γαλάια μάτια, όχι πολύ άδύνατη, μάλλον παχουλή με δέρμα τόσο έε.

Οταν έπληθύνει η άπόψη του κ. Μπρεντώ ήταν 12ην Αύγουστου του 1920. Έχει καταμάρμαρα μαλλιά, σκούρα καστανά ματία και είνε γεννημένη καλλιτέχνης.

Την πρώτη της έμφάνισή την έκανε σε ηλικία 18 μηνών μαζί με τους γονείς της διασημούς ά με κροβάτσας ενός Ιησοφορίου. Σε ή ηλικία επτά έτών ήταν ή ίδια μία καλή ακροάστρια — γαρύ μία καλή έκράτρησε παρά δύο, μόνο χρόνια.

Έδου τώρα τα όνόματα των διαδοχικών συζύγων της, ή και φίλη της που δεν έπρόφθασαν καν να νομιμοποιηθούν τάς σχέσεις τους.

1) Χέρμυ Μάιλτον (δημοσιογράφος).

2) Φίλιπ Τζόνσον (τραπέζ, ύπάλ ηλρος).

3) Λάντερ Πέκ (έμπορος).

4) Τάσος Φάρρελ (ήθοποιός).

5) Ο Έβμπί (Νεοσορκέζος).

6) Άλλαν Σκωτ (ήθοποιός).

7) Χάρολντ Άντερσον (ήθοποιός).

8) Χένρυ Φόντα (ήθοποιός).

9) Τάβρον Πάουερ (ήθοποιός).

Και τέλος ένδέκατος και προς το παρόν τελευταίος στον κατάλογο ο Άντριέν.

Η ΑΦΙΑΝΤΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΟΥΝΤ

Μία από τις συμπληρωτικές φασονγνωμίες του Χόλλυουοντ είναι η έπιβόλη Μπραντ, Είνα η έπιβόλη Γαλλία του Χόλλυουοντ, ή όποια μάς είναι σχεδόν άγνωστή έδώ στην Ελλάδα.

Η νεαρή αυτή νεανίσσα είναι ή μόνη που κατώρθωσε να έπιβόλη στο συμβόλαιό της τόν όρο ότι κανένας άνδρας δεν θα την φιλήσθ.

Η ΑΦΙΑΝΤΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΟΥΝΤ

Μία από τις συμπληρωτικές φασονγνωμίες του Χόλλυουοντ είναι η έπιβόλη Μπραντ, Είνα η έπιβόλη Γαλλία του Χόλλυουοντ, ή όποια μάς είναι σχεδόν άγνωστή έδώ στην Ελλάδα.

Η νεαρή αυτή νεανίσσα είναι ή μόνη που κατώρθωσε να έπιβόλη στο συμβόλαιό της τόν όρο ότι κανένας άνδρας δεν θα την φιλήσθ.

Η ΑΦΙΑΝΤΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΟΥΝΤ

Μία από τις συμπληρωτικές φασονγνωμίες του Χόλλυουοντ είναι η έπιβόλη Μπραντ, Είνα η έπιβόλη Γαλλία του Χόλλυουοντ, ή όποια μάς είναι σχεδόν άγνωστή έδώ στην Ελλάδα.

Η νεαρή αυτή νεανίσσα είναι ή μόνη που κατώρθωσε να έπιβόλη στο συμβόλαιό της τόν όρο ότι κανένας άνδρας δεν θα την φιλήσθ.

Η ΑΦΙΑΝΤΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΟΥΝΤ

Μία από τις συμπληρωτικές φασονγνωμίες του Χόλλυουοντ είναι η έπιβόλη Μπραντ, Είνα η έπιβόλη Γαλλία του Χόλλυουοντ, ή όποια μάς είναι σχεδόν άγνωστή έδώ στην Ελλάδα.

Η νεαρή αυτή νεανίσσα είναι ή μόνη που κατώρθωσε να έπιβόλη στο συμβόλαιό της τόν όρο ότι κανένας άνδρας δεν θα την φιλήσθ.

Η ΑΦΙΑΝΤΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΟΥΝΤ

Μία από τις συμπληρωτικές φασονγνωμίες του Χόλλυουοντ είναι η έπιβόλη Μπραντ, Είνα η έπιβόλη Γαλλία του Χόλλυουοντ, ή όποια μάς είναι σχεδόν άγνωστή έδώ στην Ελλάδα.

Ωραϊε μου ΤΙΤΙ...

Σα χαριτωμένη ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Όπως κάθε πρωί, από της ό κτώ, ο κ Μπρεντώ εκάθισε στο τραπέζι της εργασίας του, στο καλά θερμαινόμενο γραφείο του, μακριά από τον θόρυβο του δρόμου και όπου τον επροσέτασε άπο τα πτήγαντα και έλα της γυναικάς του, η αυστηρή διαταγή που είχε δώσει. Ο άνθρωπος αυτό

Όλα αν δ νέος αυτός σου άρδση
πραγματικά. Ψυχολόγος κατόπιν
τά σισήματα του νέου αυτού. "Ε
ζωική καπέλλα είσαι. Δες είνε ή
μιας χαρακτήρ; Τί τον κάνει ν'
αποφασίζει τον γάμο αυτό; "Η
πρόσκα σου μόνο; Θέρε το έρωτημα
σόν έαυτόν σου; "Αν δέν ύπρη
χε ή άνωμαλία αυτή μέσα στο
σπίτι σου, θα αποφασίζεις να τον
πάρη; "Αν ή απάντησις είνε άρ
νητική, καλύτερα να περιμένης.
Είσαι τόσο νέα... Δέν πρόκειται
για να γλυτώσης από το ένα κα
κό — θα σε συνεβούλευα σχετι
κάς να όπλισθής με ψυχραιμία
και ύπομονή — να δημιουργήσης
δεύτερο. Γιατί, αν από την με
λέτη που θα κάμης του έαυτού
σου έκείνου και των συνθηκών, οι
αμφιβολίες για την δημιουργία
μιάς εύτυχισμένης ζωής είνε πε
ρισσότερες από τις πιθανότητες,
θα ήταν καλύτερα να μην τον
πραγματοποιήσης αυτόν τον γάμο.
Και να περιμένης.

Όσο για το ζήτημα της έργα
σίας, άγαπητή μου, μη ξεχνάς ότι
δέν είνε μόνον δύσκολο, δύσκολώ
τατο, μά και πολύ επικίνδυνο για
τις σημερινές συνθήκες. Διάλου δύ
σκολο να το μετανιώγεις πολύ γρή
γορα.

Κ. ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΥΠΑΡΞΙΣ
"Όπως καταλαβαίνω, μικρούλα
μου, σαν καλό και ήθικό κορί
τσι που είσαι θα περιμένης να
σου πω έκείνο που και έσύ σκέ
φθηκες: ότι είνε καλύτερα να δια
κόμης τις σχέσεις αυτές, οι όποι
ες κανένα καλό αποτέλεσμα δέν
είνε πιθανόν να φέρουν και που
κοντά σου άλλα τις θεωρείς και
έξυμωμένους. Και άλήθεια. Πό
σο έξυμωμένο θα νοιώσης τον έαυ
τό σου αν άσκοληθής προς το πα
ρόν μόνον με τα μαθήματα σου, τα
όποια θα σου δώσουν τα έκφδια
να δημιουργήσης μια καλύτερη
μελλοντική ζωή.

Κα ΡΕΑ Ρ.
**Ο,ΤΙ ΠΗΛΑΦΕΡΕΙ
ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ**
ΚΟΥΒ Σ ΝΤΟΥΛΕ Σ

Η άλληλογραφία μου αυτή τη
φορά είνε πολύ νεαρά και έντε
λως άπειρη. Σε ήλικία που άλλες
πηναικούν ακόμη στο σχολείο κα
φορβήν κοντές κάλτσες παντρεύθ
κε τον νέο που άγαπούσε από παι
δάκι και την άγαπούσε κι' αυτός
μ' όλη τη δύναμη των... 17 του
χρόνων. Οι γυνείς τους τους συμ
εούλευσαν σαν πιά πεπειραμένοι
στά της ζωής τους έπρεπε να πε
ριμένουν, να πηδούν λιγάκι τα
μυαλά τους, γιατί δέν δημιουρ
γούν οικογένεια αν δέν νοιώσουν
λιγάκι τι θα ήη ζωή. Πόσα άσγκά
δια κρύβει, πόσες δυσκολίες. Μά
ποια ξένη πείρα έχρησιμευσε πο
τέ για μάθημα;

Τα δυο παιδιά παντρεύθηκαν
κι' όπως ήταν έπόμενο στην πρώ
τη δύσκολη στρόφη του δρόμου
σκόνησαν και παραπάτησαν.
Αυτός έχασε τη θέσι του, άρχι
σαν οικονομικές στενωχώριες, ήλ
θε το πρώτο παιδί, ή νεαρά μη
τέρα κλείστηκε με το παιδί, ο
νεαρός πατέρας έμπλεξε με συν
τροφίες κι' όπως ή άργία είνε
μύητη πάσης κακίας άρχισαν οι
κακές έπιπορές: "Τι ήθελες και
παντρεύτηκες; Ποιος κάνει οικογέ
νεια τέτοιες έπιπορές; Έβαλες μό
νάχος σου θηλιά στον λαίμο σου"
Και μια καλή μέρα ο νέος άφη
νει γυναίκα και παιδί και φεύγει.
Πέρασαν μήνες: ή νέα γυναίκα
κλαίει και θρηνη άπαρηγόρητη,
ώσπου μια μέρα φθάνει ένα γράμ
μα από τον άπιστο. Μετανοώσε
πούφυγε, δέν μπορεί να ζήσει μα
κριά της και την παρακαλεί να
τον συγχωρήσει. Να σε ποιά θέ
σι θρίσκει η νεαρά άνγκυλά
στράι μου και μωό ζητεί την συμ
βολή μου; Πρόπει να συγχωρήσι,
ή άεσιπρέπεια της της έπιτρέπει
να άναδεχθή αυτών που τόσο ά
σπλαχνά την έγκατέλειψε;

Μά θέλει και ρώτημα, καλή
μου φίλη; Άφού καθώς μωό γρά
φετε άγαπάτε τον άνδρα σας, έ
πιτρέπεται να διατάξετε; "Η άέτι
πρέπεια σας σούδως θα θιχθή
26

δεν συγχωρήσετε τον άγαπημένο
σας και για να τον κάμει να
συναισθανθή μόνος του την πράξη
του φερθήτε του με έπείκεια, με
κ'άωσυνή, με στοργή. Κάμετέ τον
να νοιώση θάνατο πώς το σπύι
του είνε μια ζεστή φωλιά που
κλείνει όλες τις εύτυχες. Πρό
πάντων μη του δείξετε μνησικακία
και να είσθε έξείσια πώς δέν θα
μετανοήσετε για ό,τι κάμετε, για
τι έτσι θα δώσετε στον άνδρα
σας να καταλάβη πώς είχε κινώ
νέουσι να χάση έναν πολύτιμο συν
τροφο. Οι κακές συναναστροφές
δέν θα μπορούσαν πιά να χουν έ
πίδρασι, άπάνω του και από σας
έξαρτάται να τον κάμει, να μην
ευχαριστείται πουθενά άλλο πα
ρά μόνον στο σπίτι του με τη γι
ναϊκαία του, με το παιδί του.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ
"Όσοι μπορείτε να έξοικονομή
στε μια κολοκύθα θα έχετε την
εύκαιρία να κάμει ένα σωρό φα
γητά νόστιμα και σήμερα σας δι
δομε την συνταγή ενός απ' αυτά.
Πρόκειται για μια πρόχειρη κολο
κύθα που γίνεται ως έξης:
Παίρνειτε 2 3 κρεμμύδια, τα
κόβετε φιλά και τα έαζετε σε μια
κατσαρόλα με λίγο νερό να θρά
σουν. Άφού πιούν το νερό τους
ρίχνετε το άνάλογο λάδι λίγο υπέρ
τε ντομάτα. Λίγες σταφίδες και
την κολοκύθα καθαρισμένη και
κομμένη κύβους έπισης λίγες στα
φίδες μαύρες, άλάτι και πιπέρι
και άφήνετε να καθουρδισθούν λί
γο. Τότε έτοιμάζετε ένα ταβαδάκι
άλειφοντάς το με λίγο λάδι και
κάμετε ένα κυλό με άλεύρι νερό
και λίγη σόδα. Άφού ρίξετε το
μήγμα στο ταβαδάκι, περιχύνετε
με τον κυλό και στέλνετε στον
φούρνο.

ΚΑΡΟΤΑ ΤΗΓΑΝΙΤΑ — Βρά
ζετε καρότα μεγάλα τα σχίζετε
μακρύνες φέτες, τα θουτάτε σε κυ
λό άλευριού, νερού και άλατιού
και ύστερα τα τηγανίζετε. Όταν
τά τρώτε, νομίζετε πως τρώτε μν
άλα πιά, είνε δέ πολύ ωφέλιμα
για το αίμα

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ
ΑΔΥΝΑΤΗΝ ΜΙΚΡΟΥΛΑΝ. —
Δέν είνε άπαραίτητο το κρέας
άλλά άφού σας έλεγον τα αυγά
το γάλα, τα άμυλάδη πρέπει να
τρώτε 1 — 2 φορές την έβδομάδα
κρέας με κάθε θυσία. Για σας
είνε ζήτημα ζωής ή θανάτου. "Η
μητέρα σας έχει δικιο. Κάνει
ό,τι θα έκανε κάθε στοργική μη

τέρα
ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΝ ΚΑΣΤΡΩΜΕ
ΝΟΥ. — "Όλιγον αλιούλατ θα
σας άφελήση, αλλά πάντως προ
τιμώ να συμβουλευθήτε τον για
τρό σας που ξέρει την κρίσι σας
και τον οργανισμό σας, όσο για
το άλλο ζήτημα μην άνησυχίτε.
Άπαντάται συχνά και χωρίς δυσά
ρεστα έπακούσθα

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ
ΤΟ ΟΡΟΣΚΟΠΙΟΝ
ΤΟΥ ΟΥΣΑΥΡΟΥ

Αι κοσμικάς επιδράσεις κατά
την έβδομάδα από 30 Ιανουαρί
ου μέχρι 5 Φεβρουαρίου έχουν ως
ακόλουθες:

- Όροι κατάλληλοι:
1) Διά τας υποθέσεις και τας
έπιχειρήσεις σας: 8—11 π. μ. της
Παρασκευής (30), 5.30—7.30 μ.
μ. του Σαββάτου (31), 9.30 —
10.45 μ.μ. της Τρίτης (3).
2) Διά τα χρηματικά ζήτήμα
τα: 11—12 μεσημ. της Τρίτης
(3), 6—7 μ.μ. της Πέμπτης (5).
3) Διά την αγοράν λαχών:
2—3 μ.μ. της Τετάρτης (4), 7—
8 μ.μ. της Πέμπτης (5).
4) Διά τα τυχερά παιχνίδια:
3—6 μ.μ. του Σαββάτου (31).
5) Διά τας άσθηματικές συναν
τήσεις: το άπόγευμα της Παρα
σκευής (30) 6—8 μ.μ. της Δευ
τέρας (2).
6) Διά γάμους ή άοραθώνας:
11—1 μ.μ. της Κυριακής (1).
7) Διά το μέλλον σας: 8—10
π.μ. του Σαββάτου (31).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

Οι άπευθυνόμενοι προς τον
δόκτορα Κάμα πρέπει άπα
ραιτήτως να άναφέρουν: α)
το έτος γεννήσεως, β) τον
μήνα γ) την χρονολογίαν
του μηνός, δ) την ήμεραν
και ει δυνατόν την ώραν. Αι
έπιστολάι δέον να συνοδεύ
ώνται από 5ρ.20 (είκοσι
διά κάθε απάντησιν, θα
διευθύνωνται δέ έπρος το
περιοδικόν "Εθναυρόδ", —
διά τον δόκτορα Κάμα —
όδός Σανταρόζα 5. Αθήνας.

ΡΙΧΑΡΔΟΝ Π — Έχετε άτυ
χαν συντή ή όποια όμως θα παύ
ση κατά το τρέχον έτος. Σο

1942 θα έβητε λαμπρές ημέρες.
Η ζωή σας θα περάση εύχαρι
στα. Και το τέλος σας θα είνε
δοξασμένο. Θα πανδρευθήτε δυο
φορές. Ημέρα σας τυχερή ή
Τετάρτη.

ΜΟΝΑΧΗΝ Π. — "Η άσθημα
τική σας σας κάνει δειλή, πρά
γμα που θα σας έλάρη στη ζωή.
Ο έρως θέλει φτερά και τον
μην τομήσετε και θα είσθε νι
κήτρια. Σας περιμένει μια εύχαρι
στη έκπληξις αυτό το χρόνο. Ο
γάμος σας θα είνε γάμος έξ α
σθηματος, αλλά τυχερός.
ΚΑΙΤΗΝ Σ. Κ. — Ναι, ναι,
θα πανδρευθήτε έναν άνδρα που
ήλικιωμένον, αλλά καλόν και πλου
σιον θα έχετε όλα τα άσκατά του
θεού στο σπίτι σας και δέν θα
μετανοήσετε γι' αυτών τον γάμον
σας. Θα χηρέψετε νέα και θα εί
σθε πλούσια και πολυζήτητη. Ημέ
ρα σας ή Πέμπτη.

ΚΑΡΜΕΛΙΤΑΝ Κ. Π. — Γάμος
αίφνιδιος και τυχερός, ζωή πολυ
ιαξιδεμένη και με άλκιστες πε
πέτειες. Ο σύζυγός σας θα σας
ζηλεύη και θα σας δημιουργή συ
να σκηνές Παραδόλεψετε και θα
του περάση. Θα κάμετε πολλά
παιδιά. Ημέρα σας ή Τρίτη.

ΝΑΝΑΝ — Ένας συγγενής
σας θα σας έρωτευθή, αλλά σεις
ά άπαχθήτε έκουσίως μ' έναν φι
λον σας νέον καλής περιουσίας
και άσθημάτων. Έχετε μίαν φι
λην που σας ζηλεύει και σας κα
κολογεί συστηματικά. Μην της δι
ώετε άφορμήν. Θα ζήσετε πολλά
χρόνια.

ΜΙΚΡΗΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗΝ. —
Η ζωή σας θα περάση εύχαρι
νορα. Θα πανδρευθήτε και θα εύ
τυχέστε όσον δέν φαντάζεσθε, θα
γίνετε στόχος των φίλων σας για
την έπιτυχίαν σας. Μείνετε όμως
μετρίοφρων και καλή για να σας
άγαπούν πάντοτε όλοι. Ημέρα
σας τυχερή ή Κυριακή χρώμα τό
μπλέ.

ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ No 8 — Θα έ
πιτύχετε αν άκολουθήσετε έπιστη
μονικά στάδια. Μην άσκολήσθε με
έρωτικές περιπέτειες και άφήστε
την μοίρα να δουλέψη για λογαρια
σμό σας. Ένα ζωρό έπεισόδιο θα
σας δώση την εύκαιρία να δράσε
τε στη ζωή. Ο γάμος σας θα γίνη
με συνοικέσιο. Θα άποκτήσετε πολ
Δευτέρα.

ΑΛΦΑ ΑΛΦΑ. — Είσθε από
λά παιδιά. Ημέρα σας τυχερή ή
τους τομηνούς στην ζωή και δέν
θα χαθήτε ποτέ. Θα άποκτήσετε
πολλά παιδιά, ένα από τα όποια
θα γίνη διάστρωσ καλλιτέχνης. Η
οικονομική σας κατάσταση
βελτιωθή και θα δοθήση την οικο
γένειαν σας εν γένει. Ημέρα σας
ή Πέμπτη.

Α. Κ. Σ. Τ. 13 — Σας εύ
νοεί ή Κυριακή το κόκκινο χρώ
μα, ο άσθιμός 5 και το σιασά
νδι. Θα έρθε δυσκολίες στη ζωή
που θα τις υπερικήσετε εύκολα
και θα έβητε ώσποτε ημέρες. Για
σας έξ έρωτος και πλούτη θα σας
δωρήν. Τα σημερινόν σας άσθημα
θα έγασσθ.

ΤΑΛΑΙΠΩΡΗ ΝΕΑ. — Μια τι
άρεσι από ευημερήν πόλησσ άλ
τες γαστροποίησ πολύ και θα σας
δημιουργήσ μίαν γασάν μέσα στο
σπίτι σας. Έγείτε μίαν συννεψή
του θα σποντίσιν πολλή για το μέ
λον σας με μινάλην έπιτυχίαν. Η
μέση σας ή Δευτέρα.

ΔΥΣΤΥΧΙ ΣΜΕΝΗΝ ΥΠΑΡΞΙΝ
— Άποφύγετε την άπιστοέξια
άναπήσετε την έργασία και την
γαρά και δημιουργήσετε ένα εύ
χάριστο κύκλο για να κερδίσετε
στον άγώνα της ζωής. Σας περι
μένουν εύτυχισμένες ημέρες. Μην
άπελπίζεσθε. Αι εύτυχίες μια
φορά πολύ. Θάσοος.

ΙΝΟΣΕΝΤΣΑ ΛΑ ΜΟΡΕΝΑ.
— Έγείτε πάντα κέφι και αυτό θα
συντελέσιν να είσθε όγιης και κα
λή. Η καρδιά σας άτακτεί κάπο
τε και παρασύρεται. Η τύχη που
σας περιμένει θα είνε ζηλευτή. Πι
διά πολλά και πλούτη άφθονα. Το
1945 θα είνε το τυχερό σας έτος.

ΕΥΡΥΤΑΝΟΠΟΥΛΑΝ 13 Α. —
Θα παρασυρθήτε από την καλωσύ
νη σας σε μια δραματική περιπέ
τεια, θα ταλαιπωρηθήτε, αλλά στο
τέλος θα σας έβη σε καλό για
τι έτσι θα γνωρίσθε με άνθρω
πον που θα σας κάνει εύτυχισμέ
νην. Ημέρα σας ή Δευτέρα. Χρώ
μα το Κίτρινο. Ο άωρ ΚΑΛΙΑ

Οι άδελφοι του Γερο-Παρατατικού

ΕΡΩΤΙΚΗ ΤΟΝΩΣΙΣ

Έσχάτως, άχαμνόνοντες οι άνδρες έγεγόνασιν
και τρέμουν εν τοις γόνασιν
μη έχοντες κουράγιον να έρωτοτροπήσων
και τα φλογώδη θήλασ θερμάς να έμβανίσων.
Μόνον έγω παρέμεινον άκμαίος, θηριώδης
και λίαν νταβραντώδης
και άπεδείχθην όπωσούν γενναίος των γενναίων
δι' ό προσήλθεν εν έμοι έπιτροπή γυναιών
και μ' έίπεν: "Παρατατικέ, σπερούμεθα φιλιών
χαδιών και άγκαλιών
και σου ζητούμε, γόνητα, που τις καρδιές άνάβεις
υπό την προστασίαν σου όλες μας να μά λάβης."
Έπιχαρίτως ούν έγω έχαμογελασάμην
και θλεμματα άδρό
τας γλυκοκυττάζαμην
και είπον: "Πάσας ούν ύμας, μανδάμαι,
(δέν μπορώ.
Πλήν είπατε στους άνδρας σας να έλθουν
(έν έμοι
Γίνα τους έντονώσω
τούτέστιν να τους δώσω
άπ' την δικήν μου την πνοήν την τόσο
(γάρ θερμή)
Αυτή ή πνοή μου θ' άποθή ύστερ τονωτι
(τικών
Χάπι έρωτικών
και φάρμακον παγκόσμιον ταχέως ούν θα
(γίνην
δ'περ όνομασθήσεται: "Η Παρατατικίνη".

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ονειροπόλος

